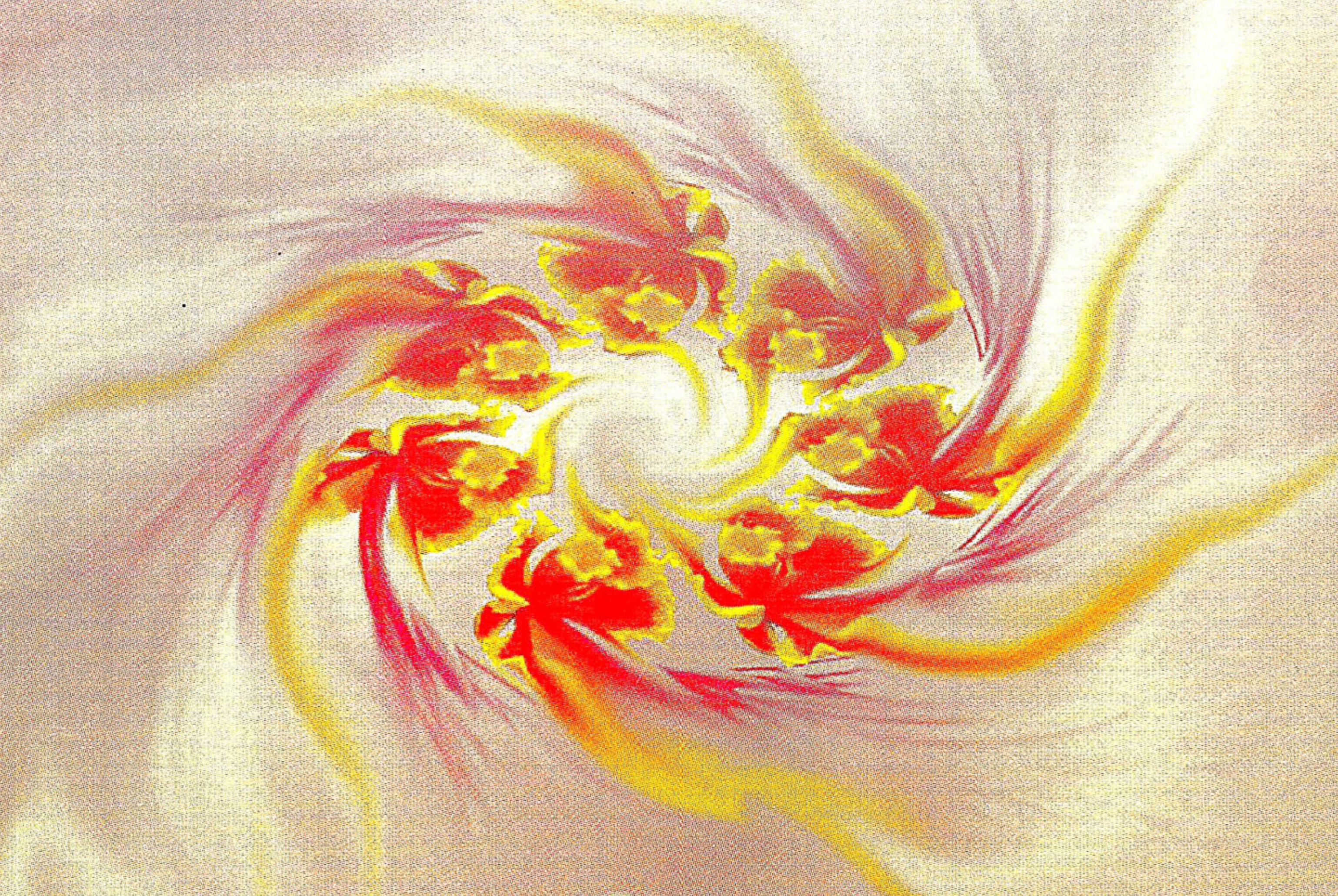
మంత్రము

(బీజాక్షర దైవోపాసన)

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబరు 2015

విషయసూచిక

పాఠకులకు మనవి

శ్రీఅరవిందులు అంటారు: "ప్రగాఢమైన ఆధ్యాత్మిక వాస్తవికతను ఛందోబద్ధంగా వ్యక్తపరిచేది మంత్రము. అది ఎప్పుడు సాధ్యపడుతుందంటే, మూడు అతి తీవ్రమైన ఛందోబద్ధమైన వాక్యాలు కలిసి లయబద్ధంగా, అత్యంత ఉదాత్తమైన పదజాలంతోను, దృఢమైన ఆలోచనాసారంతోను, విడదీయ రానటువంటి ఏకైక వాక్కుగా, అందంగా అల్లబడి, అంతరాత్మ సదృశమైన సత్యాన్ని వ్యక్తపరచిన ప్పుడు" అది పరమ సత్యదర్శనం వలన కలిగి పారవశ్యతలో, ఆరాధనాభావనలో, పెల్లుబికిన అంతరాత్మ వాణి, మంత్రము యొక్క గుప్త జన్మస్థానం అత్యున్నత అంతరిక్షం. అందుకు అంతరాత్మయే సాక్షి, కారణం. మంత్రము పరిమిత మానవబుద్ధి పరిధిని అధిగమించి, అనంతమైన, హద్దులులేని క్షేత్రంలోనిక అధి రోహిస్తుంది. అందువలన మంత్రము కేవలం అపార అర్థగర్భితమైన కొన్ని సంస్కృత పదాలను మించినది. మంత్రము ఏ భాషలోనైనా వుండవచ్చు. ఎందు కనగా అది నక్షత్రాలను మనోవాచామ గోచరుడగు భగవంతుని కంఠమాలగా అల్లే అనంత నిశ్శబ్ధతలో ఆవిర్భవించినది. దాని అర్థ గాంభీర్యత సామాన్య అర్థ భావముల పరిధిని అధిగమించి, ఆకాంక్ష, ప్రేమ అనబడే రెక్కల ప్రకంపనాల పరిసరాలను చేరి, శ్రోతను పరమ సత్య దివ్యధామానికి కొనిపోతుంది, లేదా సృష్టి యొక్క అనేకానేక ముసుగుల వెనుక మరుగునపడి వున్న దివ్యవైభవాన్ని కొంతవరకు అతనికి వెల్లడి చేస్తుంది.

ఈ సంచికలో శ్రీమాతారవిందుల మంత్రభరితమైన వ్యాఖ్యలు, రచనల ద్వారా మనకు ప్రకటితమైన సత్యాలను వెల్లడి చేయడానికి ప్రయత్నించాము.

సంపాదకుడు

శ్రీమాత

మంత్ర సిద్ధాంతం

భౌతిక ప్రపంచంలో శబ్దానికి శక్తి వుంది

శబ్దాని కొక శక్తి ఎప్పుడూ వుంది, మనం అనుకొనేదాని కంటే యెక్కువ శక్తే వున్నది. అదొక మంచిశక్తి గావచ్చు, చెడుశక్తి కావచ్చు. మనం కాదనలేని ప్రభావాన్ని చూపించగల కంపనాలనది సృష్టిస్తుంది. శబ్దానికున్నంతగా, భావానికి శక్తి లేదు. భావానిక్కూడా శక్తి వుంది కాని అది దాని స్వస్థానంలోనే — అలా గాక శబ్దానికి పదార్థ ప్రపంచంలో గూడా శక్తి వుంది.

ఈ విషయాన్ని మీకొకసారి వివరించి చెప్పాననుకొంటున్నాను. ఉదా: యథాలాపంగానూ, మామూలుగానూ ఏమాత్రం విచారణ చేయకుండా, ఏమీ విలువ నివ్వకుండా చాలామంది యేదో పని మీద మాటల నుపయోగిస్తుంటారు అని మీకు చెప్పాను. "బోన్ జూర్" "గుడ్ డే" అనే మాటలను గురించి మీకు వివరించా ననుకొంటున్నాను, కాదా? జనం ఒకరి నొకరు కలుసుకొన్నప్పుడు "బోన్ జూర్" అని చెప్తుంటారు. అలా చెప్తున్నపుడు యేమీ ఆలోచించకుండా యాంత్రికంగా చెప్పేస్తారు. ఆ మాటను సంకల్పించి, యెదుటివానికి నిజంగా శుభం కలిగించే రోజవ్వాలని ఆకాంక్షించితే మంచిదే. "శుభదినం" అని నీవనే మాట చాలా ప్రభావం చూపే, నీవు ఆ మనిషిని ముఖాముఖి కలుసుకొన్నపుడు చెప్పేదాని కంటే యెంతో అధిక ప్రభావం చూపే విధానం ఒకటుంది.

పైకేమీ అనకుండా "ఆహ్! అతనికి శుభం కలగాలని ఆశిస్తున్నాను" అని నిజంగా అనుకొంటే అది అతనికి మరింత ఘనిష్ఠమైన ప్రభావం చూపుతుంది.

మాటలో మాటగా చెప్తున్నాను, శాపాల విషయంలో జరిగేదదే. ఎవరికైనా కోపం వచ్చి అవతలి వ్యక్తికి చెడు జరగాలన్నపుడు కూడా అంతే. వాళ్ళ చెంప చెళ్ళు మనిపించినదాని కంటె బాగా హాని — కొన్ని సందర్భాలలో చాలా యెక్కువ హాని — చేస్తుంది. బాగా సున్నిత మనస్సు గల మనుష్యుల విషయంలో అది వాళ్ళ జీర్ణక్రియను అస్తవ్యస్తం చేస్తుంది, గుండె లదిరేటట్లు చేస్తుంది, యెందుకనంటే వినాశకరమైన ఒక దుష్టశక్తిని నీవు అన్న మాటలో చొప్పించావు.

మాటలో ప్రభావం లేదని గాదు. ప్రతి వ్యక్తీ ఆంతరికశక్తి మీద, సహజంగా, ఆ ప్రభావం యెక్కువగా ఆధారపడి వుంటుంది. భౌతికసాధనాలను అందు కుప

యోగిస్తే తప్ప, బలహీనులు, యెరుక లేనివాళ్ళు పెద్దగా యేదీ చేయలేరు. నీ కున్న బలం పరిధిలో ముఖ్యంగా నీకు శక్తివంతమైన ప్రాణికమున్నపుడు నీవు చెప్పేదాని మీద నీకు గొప్ప నియంత్రణ వుండాలి లేకపోతే నీవు చాలా అప కారం చేయగలుగుతావు. అజ్ఞానంవల్ల, నీవు కోరుకొనకుండానే, నీకు తెలియ కుండానే అలా చేయడం జరుగుతుంది.

CWM 7:343-44

మాటలకు శక్తి మూడు విభిన్న మూలాల నుండి వస్తుంది

ప్రతి రోజూ నీవు అనవసరంగా యెన్ని మాటలు మాట్లాడుతున్నావో నీకు తెలియజెప్పడం అనవసరంగా కన్పిస్తోంది. ఈ చెడు అలవాటును గురించి అంద రికీ తెలిసినా దాన్ని సరిజేసుకోవడానికి కొద్దిమందే ఆలోచిస్తారు.

కాని అవసరమైన మాటలు కూడా మనం పలికేవాటిల్లో వుంటాయి. అంటే మాటల వెనుక సరియైన ఆలోచన నెలా పెట్టాలో మనకు తెలిస్తే యితరులకు సహాయపడాలనే మన కోరికను బయటపెట్టే అవకాశం మనకు తరచుగా లభి స్తుంది.

ఒకటి రెండు మాటలు మాట్లాడి మనకు తెలిసినవారి చుట్టూ ఒక ప్రయోజన కరమైన మానసిక వాతావరణాన్ని నిలుపడం ద్వారా వారికి యదార్థంగా సహాయ పడే అవకాశాన్ని చాలా తరచుగా కోల్పోతాం. ఈ ఉపేక్షాభావాన్ని లేకుండా చేసుకోవడం వల్ల చాలా వుపయోగం వుంటుంది.

అధిక జనాభాలో దాదాపు యెల్లపుడూ వుండే, సున్నిత విషయాలను సరిగా గమనించక విడిచివేయు అస్పష్ట స్థితిని మన మనస్సులు విడిచివేయాలి, అలా అయితేనే ఆ ఉపేక్షాభావం లేకుండా పోతుంది, తిరస్కరించబడుతుంది.

ఈ మగతను క్రమంగా మనంతట మనం వదలించుకొంటే ఒక మాటను పలికేటప్పుడు, అది పూర్తిగా ప్రభావం చూపేటట్లు, దానికుండే కచ్చితమైన అర్థం, దాని యదార్థ ఆంతరిక భావం యేమిటో విచారించగలిగేటట్లు మనల్ని మనం కట్టడి చేసుకోవాలి.

ఈ విషయాన్ని ద్రుష్టిలో వుంచుకొని చూస్తే మాటలకు క్రియాశీలమైన శక్తి మూడు విభిన్న ఆధారాల నుండి లభిస్తుందని చెప్పగలం. ఆ మాటలోనే మొదటి

రెండూ వుండడం చేత అది శక్తుల నిక్షేపంలా తయారౌతుంది. మనం దానిని పలికినపుడు ఆ మాట వ్యక్తం చేసే లోతైన భావాన్ని సమగ్రంగా జీవించడమనే వాస్తవికతలో మూడో ఆధారం వుంది. ప్రభావం కల ఈ మూడు కారణాలను ఒక చోటికి చేర్చి కలుపగలిగితే, సహజంగా మాట శక్తి చెప్పుకోదగినంతగా యినుమ డిస్తుంది.

1. భావం యొక్క స్వీయక్షేత్రంలో ఉత్పన్నమయ్యేదాని అత్యంత సూక్ష్మ కంపనం, భౌతిక ప్రపంచంలో పరిపూర్ణ కంపమానమైన వాస్తవరూపం ధరించేటట్లు చేసే కొన్ని పదా లున్నాయి.

మనం గనుక, భావ కంపనాలకు, ధ్వని కంపనాలకు మధ్య గల సారూప్యతను క్షుణ్ణంగా పరిశీలించినట్లైతే అత్యంత సాధారణమైన భావాలను వ్యక్తం చేసే, అనేక లిపి లేని వాడుక బాషలలో, దాదాపు ఒకే అర్థంగల పరిమిత సంఖ్యలో వున్న బీజాక్షరాలను తెలసుకొంటాం (భాషకు గల ఈ మూలాన్నీ లిపి గల భాషల మూలం అనుకొని అయోమయానికి లోను గాకూడదు. లిపి గల భాషలు పూర్తిగా భిన్న స్వభావం కలవి. అవి విభిన్న అవసరాలకు తగినట్లుంటాయి).

2. వందల సంవత్సరాల పాటు కొన్ని పరిస్థితులలో పునశ్చరణ చేయబడిన యితర మాట లున్నాయి. వాటికి రూపకల్పన చేసిన వారందరి మానసిక శక్తులతో నిండిన మాటలవి.

ఊర్జం యొక్క నిజమైన నిక్షేపాలవి.

3. పలికీ పలకగానే వాటిని ఉచ్ఛరించేవాని సజీవభావం ఫలితంగా విలువను సంతరించుకొనే మాటలు ఉన్నాయి.

ఒక ఉదాహరణతో నేనిప్పుడు చెప్పినదాన్ని వివరించడాని కిక్కడొక శక్తివంత మైన మాట వుంది. ఎందుచేతనంటే అది త్రివిధ వర్గాల లక్షణాలను కలుపుతుంది: అది సంస్కృతాక్షరం "అ, ఉ, మ" — 'ఓం'.

దైవం సర్వవ్యాపకతను తెలియజేయడానికి భారతదేశంలో ఆ పదాన్నుప యోగిస్తారు. ఆ దేశంలో ప్రతి ధ్యానంలోనూ, ప్రతి జపంలోనూ, ప్రతి యోగవిధా నంలోనూ ఆ అక్షరాన్ని జతపరుస్తారు.

మరే యితర శబ్దానికన్న ఈ శబ్దం "ఓం", శాంతి, ప్రసన్నత, నిత్యత్వాల అనుభూతిని అధికంగా రేకెత్తిస్తుంది.

పైపెచ్చు, శతాబ్దాల తరబడి దానిని పునశ్చరణ చేస్తున్నవారందరూ అది వ్యక్తం చేసే భావం చుట్టూ ప్రోదిచేసిన మానసిక శక్తులతో ఈ అక్షరం నిండి వుంది. ముఖ్యంగా హిందువులు ఆవాహన చేసే దివ్యసత్యంతో మనకు సంపర్కం కలిగించే యదార్థ శక్తి ఆ 'ఓం' కున్నదని విశ్వసిస్తారు.

ప్రాచ్యులకు మతపరమైన మనస్సు, ఏకాగ్రత వహించు అలవాటు వుంది. వారిలో కొంతమంది పూర్తి ప్రభావం చూపగల విధంగా ఆ అక్షరాన్ని తయారు చేయడానికి అవసరమైన దృఢనమ్మకాన్ని దాని మీద పెట్టకుండా పలుకుతారు. అలాంటి అర్థాన్నే యిచ్చే పదంతో, కొంతవరకు అదే విధమైన ధ్వనిగల పదం 'టావో' తో చైనా దేశస్థులు గూడా అలాంటి ప్రభావాన్నే పొందుతారు.

మన పశ్చిమదేశాల భాషలు పెద్దగా భావాన్ని వ్యక్తీకరించలేవు. వాటి ప్రస్తుత రూపంలో ఆ భాషలు తమకు జన్మనిచ్చిన మూలాలకు చాలా యెడమై పోయాయి. అయితే మన సజీవమైన చైతన్యవంతమైన శక్తిచే ఒక పదాన్ని సజీవం చేయవచ్చు.

పైగా సర్వసామాన్య వాడుకలో వున్నవాటి అన్నింటికీ, ప్రయోజకత్వం కలిగించే సూత్రాలను మనం జోడించగలం.

మంత్రోపదేశానికి సంబంధించిన కొన్ని పురాతన విధానాలలో ఈ సూత్రాల నుపయోగించారు, అవి కుశలప్రశ్నలకు వుపయోగపడ్డాయి. వాటి నెలా భావించాలో తెలిసినవాని నోటి నుండి వాటికి చర్య జరిపే ప్రత్యేక శక్తి లభించేది. మార్గంలో తొలి అడుగు వేస్తున్న శిష్యులను, క్రొత్తగా ఉపదేశం పొందేవారిని "సమతా శాంతులతో వర్ధిల్లుదువు గాక" అని దీవించేవారు.

నిరంతర పురోగమనాత్మక, ఆంతరిక, బాహ్య వైఖరివల్ల తమ ప్రగాఢ శాశ్వత శుభేచ్ఛను తెలిపినవారందరూ " మీకు సర్వోన్నత శుభం కలుగు గాక" అని దీవించబడ్డారు.

కొంతమంది బోధకులలో, ముఖ్యంగా ఉన్నత శక్తులు వ్యక్తపరచేవారిలో ఈ పదం యధార్థమైన వరాలు ప్రసాదించే శక్తి కలిగి వుండేది. ఉదా: స్వస్థత చేకూర్చే శక్తిని ప్రసారం చేయగల శక్తి వారి వాక్కు కుండేది.

CWM 2:66-68

వాక్కు మూలం

వాక్కు అంటే పలికిన పలుకులుగాని, మాటలుగాని కాదు. "వెలుగు ప్రత్యక్షమౌ గాక, వెలుగు ప్రత్యక్షమైంది" అని చెప్పే పురాతన సంప్రదాయాలున్నాయి. వాక్కు అంటే మంత్రమే, కాని అది అత్యంత ప్రత్యేకత గలది. సంకల్పం ఆత్మలో రూపం ధరించి, పదార్థంలోనికి దిగిరాదలచుకొని సరాసరి పదార్థంపై చర్య జరుపాలనుకొన్నపుడు అది శబ్దాన్నుపయోగించుకొంటుంది. అది మాటనేగాక శబ్దాన్ని, శబ్ద కంపనాన్ని — పదార్థం మీద, పదార్థంలోపల సరాసరి పనిజేయడానికి వుపయోగించుకొంటుంది. అది వ్యతిరేక దిశగల కదలిక. నీవిపుడు, మాటలలో భావం రూపుదిద్దుకొనే క్షేత్రంలో వున్నావు. అచటి నుండి పైకి లేచి, నిశ్శబ్ద నీరవభావం రూపాన్ని సంపాదిస్తావు. తిరిగి అచటి నుండి యింక పైకి పోయి దివ్యక్రియాశక్తిని సంపాదిస్తావు. భావం యొక్క అసలు మూలమైన దివ్యచేతన అయినటువంటి దివ్యక్రియాశక్తిని సంపాదిస్తావు. ఆ విధంగా అది రూపం దిద్దబడినది గాక — వ్యక్తం చేయడానికి రూపం దిద్దబడినది గాక — సంపూర్ణ చేతనయే అవుతుంది. అంటే నీవు సరిగ్గా వెనుదిరిగి మూలాని కెగ ప్రాకినట్లవుతుంది. అచటి నుండి ఆ వెలుగును వెలుగులోనే నీవు వశం చేసుకొని ఈ చేతనను చేతనలోనే వశం చేసుకొని పదార్థంపై ప్రభావం చూపి ఒక ఫలితాన్ని కలుగచేయా లనుకొంటే, ఈ సంకల్పం, పై స్తరం నుండి క్రింది స్తరం లోనికి దిగి వస్తుంది. అది అధికాధికంగా పదార్థంగా తయారవుతుంటే, అది తనకు తాను స్పష్టంగా మాటలలో లేక ఒక్క మాటలో అయినా స్పష్టీకరించుకొంటుంది. అది పదార్థాన్ని తాకినపుడు ఒక శబ్దరహిత మాటగా వుండడానికి బదులు, శబ్దాలతో ఉచ్చరించ దగిన మాటగా తయారవుతుంది. అంటే సరాసరి పదార్థం మీద పని చేసే కంపనం అవుతుంది. కాని క్రిందికి తిరిగి రావడాని కతడు మొదట పైనున్న ఉన్నత స్థితిలోనికి తనను తానుద్ధరించుకొనక తప్పదు. క్రిందికి దిగివచ్చి ఇది చేయాలంటే అతడు నిశ్చల నీరవ చేతనకు చేరుకొని వుండాలి. అది పైనుంచే తప్పక రావాలి, అతడు పలికే ఈ పదానికి మూలం పైనే వుండాలి గాని, మధ్యంతర సీమ దేనిలోనూ గాదు. అప్పుడే అది మంత్రవాక్కు అవుతుంది. అందుచేత

నేను చెప్పింది తప్పక చేసి తీరాలి — అదంత తేలిక విషయం గాదు.

CWM 6:98-99

శ్రీమాత

మార్మికుల వ్యవస్థలో మంత్రవాక్కు

భారతీయ యోగవిధానాల్లో పాక్షికంగా నిలిచివున్న మార్మికుల వ్యవస్థలో మంత్రవాక్కు ఒక శక్తి. మంత్రవాక్కు సృష్టి చేస్తుంది. ఎందుకంటే సమస్త సృష్టి ఒక వ్యక్తీకరణ, సమస్తం అది వరకే అనంతుని రహస్య ఆవాసంలో వున్నది, 'గుహా హితమ్'. దానిని సక్రియాత్మక చేతనచే ఇచట పైకి కన్పించేటట్లు తీసుకు రావడం మాత్రమే జరుగుతుంది. వేదవాదానికి సంబంధించిన కొన్ని ఆలోచనా విధానాలు, లోకాలు, రూపం దిద్దుకొనక ముందు, వాగాధిదేవత శబ్దాన్ని ప్రథమ కంపనంగా సృజించిందని భావిస్తాయి. వేదంలోనే పవిత్ర ఛందస్సులను "అనుష్టుప్, త్రిష్టుప్, జగతీ, గాయత్రీ" లను, వస్తువులు పోతపోయబడిన వైశ్వ గతి లయలకు సంకేతాలుగా ఆదరించిన ఉదంతాలు వున్నాయి.

అయినపుడు వ్యక్తపరచడం ద్వారా మనం సృజిస్తున్నాం అన్న మాట. మంత్రం వల్ల తమలోనే మనుష్యులు దేవతలను సృష్టిస్తారని కూడా చెప్పారు. మంత్రవాక్కుచే మన చేతనలో సృష్టించినదానిని, అక్కడనే అది మనలో ఒక భాగమైపోయేటట్లు, మన ఆంతర జీవితంలో మాత్రమే గాక, బాహ్య భౌతిక ప్రపంచం మీద కూడా ప్రభావం చూపించేటట్లు, మంత్రవాక్కుచే అక్కడే స్థిరంగా వుండిపోయేటట్లు చేయగలం. వ్యక్తపరచడం ద్వారా రూపం కల్పిస్తాం, ధృవీక రణ ద్వారా ప్రతిష్ఠిస్తాం. వ్యక్తీకరించే శక్తిగా వాక్కును "గాయిః" లేక "వచస్" అంటాము, ధృవీకరణ శక్తిగా "స్తోమ" అని అంటాము.

CWSA 15:270-72

మనం మాట్లాడే భాష

మహావాక్కును ప్రయోగించే అతిమనస్సు, సృష్టి చేసే "భగవద్వాక్కు". మహావాక్కుకు బీజ-శబ్దాలున్నాయి — వేదాక్షరాలైన "అ, ఉ, మ" లను, తాంత్రి కుల బీజ-శబ్దాలను, అది సూచిస్తుంది — వాటిలో వస్తువుల సూత్రా లుంటాయి.

మనిషి మహోన్నత శక్తిసామర్థ్యాలకు వచ్చే ప్రకాశమాన, దైవప్రేరిత పలుకు వెనుక మహావాక్కు రూపాలున్నాయి. ఇవి జగత్తులోని వస్తువుల రూపాలను శాసిస్తాయి. మహావాక్కుకు స్వీయ లయ లున్నాయి — ఎందుకనంటే అదొక అస్తవ్యస్త కంపనం గాదు, కాని మహనీయ వైశ్వ లయగా మారిపోతుంది — ఆ లయల ననుసరించి అది నిర్మించే ప్రపంచ ధర్మం, అమరిక, సామరస్యత, ప్రక్రియలు వుంటాయి. ప్రాణమే స్వయంగా భగవంతుని ఒక స్వర లయ....

ఆ మహావాక్కు మన సంభాషణ యొక్క భాష, సారతః స్వ.యంగా శాశ్వతుని మహాశక్తి, తన మహోత్కృష్ట గతులలో ఆతని రూపం యొక్క భాగం, శాశ్వతమై వుండే ఆధ్యాత్మిక దేహం "బ్రహ్మణోరూపమ్".... మానవభాష నిమ్నస్థాయికి చెందిన వ్యక్తీకరణ, మహా అయితే దివ్య మహావాక్కు ఛాయ, బీజ-శబ్దాల సరియైన లయల ఛాయ మాత్రమే. శాశ్వత చింతనుడు, సమరసుడు, సృష్టి కర్త, సర్వజ్ఞుని, సర్వశక్తివంతుని తెలియజేయు శబ్దరూపాలు. అత్యున్నత దైవప్రేరిత భాష దేనినైతే మానవ మనస్సు చేరగలదో లేక పొందగలదో, ఏ విధంగానూ విశ్లేషించ నలవిగాని విధంగా పరమోత్కృష్ట సత్యాన్ని వ్యక్తం చేసే వాక్కు, అత్యంత శక్తివంతమైన అక్షరం లేక మంత్రం కూడా అసలు దానికి యెంతో యెంతో దూరానున్నదాని వ్యక్తీకరణ మాత్రమే సుమా!

CWSA 18:32-33

వాక్కు యొక్క పరమ నిగూఢ శక్తి

ప్రాచీన వైదిక సిద్ధాంతం, వైదిక అనుష్ఠానం, మంత్రాన్నుపయోగించి మాటకుండే ఈ సృజనాత్మక శక్తిని విస్తృతం చేసింది. మన అస్తిత్వపు నిగూఢ లోతుల నుండి జన్మించిన శక్తి వాక్కే మంత్రం. మనస్సు కంటే లోతైన ఒక చేతనచే పొదగబడి హృదయంలో రూపొందించబడినదేగాని, మొదట బుద్ధిచే అది నిర్మితం కాలేదు. దానిని మనస్సు చిక్కించుకొని, తిరిగి జాగృత మానసిక చేతన దానిపై యేకాగ్రత వహించి తరువాత నిశ్శబ్దంగా లేక నోటి మాట ద్వారా — నిశ్శబ్ద వాక్కు బహుశః నోటిమాట కన్నా అధిక శక్తివంతమైనదనే అభిప్రాయం వుంది — కేవలం సృష్టి కార్యం కోసమే బయటకు రువ్వబడింది అనేది మంత్రం సిద్ధాంతం. మంత్రం మనలో విషయగతమైన (అంటే వ్యక్తి అంతరంగంలో మాత్రమే తెలిసే)

నూతన స్థితులను సృజించడం మాత్రమే గాకుండా మన అంతరాత్మిక అస్తిత్వాన్ని గూడా మారుస్తుంది. అంతకు ముందు మనలో అందుబాటులో లేని జ్ఞానాన్ని శక్తిసామర్థ్యాలను బయల్పరుస్తుంది. మంత్రా న్నుపయోగించేవారిలోనే గాక అదే విధమైన ఫలితాలను యితరుల మనస్సులలోనూ ఉత్పత్తి చేయడం మాత్రమే గాకుండా భౌతిక భూమిక మీద కూడా, మానసిక, ప్రాణిక ప్రభావాలలో, చర్యలలో ఫలితాలు చూపించగల కంపనాలను కూడా మంత్రం సృజించగలదు.

వాస్తవానికి సాధారణంగా కూడా, ప్రతి నిత్యం, గంట గంటకూ మన మీద, యితరుల మీద పనిచేసే ప్రాణిక, భౌతిక కంపనాలను పోలి వుండేటట్లుగా పర్యవసించి, భౌతిక ప్రపంచంలో చర్యలను, రూపాలను పరోక్షంగా సృజించడంతో అంతమయ్యే భావకంపనాలను, భావరూపాలను మాటచే మనలో మనం పుట్టిస్తూనే వున్నాం.

మనిషి మనిషి మీద నిశ్శబ్ద పదం, లేక నోటిమాట ద్వారా చర్య జరుపుతూనే వున్నాడు. ఆ విధంగా అతడు తక్కిన వైశ్వప్రకృతిలో సైతం, తక్కువ ప్రత్యక్షంగా, తక్కువ శక్తితోనే అయినప్పటికీ నిరంతరం చర్య జరుపుతూనే వున్నాడు. కాని మనం తెలివితక్కువగా బాహ్య ప్రాపంచిక రూపాలలో, దృగ్గోచర విషయాల్లో బందీలమై దాని సూక్ష్మ అభౌతిక ప్రక్రియలను పరీక్షించే శ్రమ చేయడం లేదు, వెనుకగా వున్న ఈ విజ్ఞాన క్షేత్రాన్నంతా యెరుగని అజ్ఞానులుగానే మిగిలిపోయాం.

వాక్కు కుండే ఈ రహస్య శక్తిని యెరుకతో ఉపయోగించుకొనడానికి వేద కాలంలో మంత్రాన్ని తీసుకొన్నారు. దాని కాధారంగా వున్న సిద్ధాంతాన్ని, ప్రతిరూపం వెనుక వుండే శబ్దరూప సృజనాత్మక కంపనానికి సంబంధించిన మన ఊహాత్మక సిద్ధాంతాన్ని రెంటినీ కలిపి తీసుకొంటే, ఆదియందు సృష్టించబడిన మహావాక్కుభావనను అర్థం చేసుకోవడం మొదలుపెడ్తాం. సాదృశ్యరూపాలను సృజించే లేక రూపమార్పులను కలిగించే శబ్ద కంపనాలను మనం యెరుకతో ఉపయోగించుకొన ప్రయత్నిద్దాం. కాని ప్రాచీనుల దృష్టిలో, భౌతికస్తరం సృష్టిలోని అన్ని స్తరాలలోకి అల్పమైనది.

CWSA 18:30-32

ప్రేరితమైన దివ్యదృష్టి

వైదిక కవులకు మంత్రం అంటే ఒక దివ్యప్రేరణ, దివ్యప్రకాశం గల దృష్టి, ఒక సాక్షాత్కారంతో భావిదృష్టి గల ఆలోచనతో కూడిన దర్శనం కలిగించే, బరువైనదే కాని అవసరం వున్న ఆధునిక పదం. భగవంతుడు, ఆత్మ, మనిషి, ప్రకృతి, జగత్తు, జీవితం, వస్తువు, ఆలోచన, అనుభవం, ఆచరణకు సంబంధించిన బరువైన కాని అవసరం వున్న ఆధునిక పదం మంత్రం. అది మహనీయ అంతరాత్మ లయ, చందస్సుల రెక్కలపై తేలియాడుతూ వచ్చిన తలంపు. ఎందుకనంటే, దర్శనంను, శ్రవణం నుండి వేరు చేయలేం. అవి ఒకే చర్య. వ్యక్తిలో సత్యం జీవించడాన్ని — సాక్షాత్కారానికి మనమిచ్చే అర్థం — ఏ ఒక్కదాని నుండీ విడదీయలేం. సృష్టించువానిలో లేదా మానవ మాధ్యమంలో దివ్యవాక్కు ఆకారం తీసుకొనే అంతర్దృశ్య, శ్రవణంల వ్యక్తీకరణ అంతరాత్మలో దాని సన్నిధి, మనస్సుపై దాని పెత్తనానికి ముందుగా గాని దానితో పాటుగా గాని రావాలి. మంత్రం హృదయం ద్వారా వెలువడుతుంది, ఆలోచించే మనస్సుచే దానికి శాశ్వతుని దైవత్వపు వాహిక రూపాన్ని ఇస్తుంది, ఆ రూపం లోనికి మలచబడుతుంది. అది దర్శనమైన ఈ శాశ్వతుని దివ్యసత్యం యొక్క ఒక మోము లేక ఒక రూపం మాత్రం. కవి — ద్రష్ట పలుకును వినగల యుక్తుడైన బాహ్యశ్రోత మనస్సులో గూడా వాక్కు ఒక నిజమైన మహామంత్రమైతే ఈ మూడూ (భావం, దర్శనం, శ్రవణం) ఒకటిగా అవ్వాలి; అంతరాతరంలోని సత్యదృష్టి సత్యశ్రవణంతో పాటు రావడం జరగాలి, దాని అంతరాంతర ఆత్మను, మనస్సు వశం చేసుకోవాలి, మహావాక్కు లయతో గూడిన సందేశం, మహాసత్యానికి సంబంధించిన మనోదృష్టి, అంతరాత్మ స్వగృహం లోనికి మంత్రం రావడంతో పాటు లేక దాని ననుసరించి వెంటనే జరగాలి.

CWSA 26:217-18

మార్మిక అక్షరం "ఓం"

సమస్త వాక్కు, సమస్త భావం మహిమాన్వితమైన "ఓం" — ఓ మహావాక్కు, బ్రహ్మం నుండి కుసుమిస్తూ వెలువడినవే. ఇంద్రియగ్రాహ్యమైన

వస్తురూపంలో అది అభివ్యక్తమౌతుంది. దీని రూపములు, వస్తువులు, దర్శనీయ, స్పర్శనీయ ఆకారాలలో, దాని సృజనాత్మక ఆత్మ-భావన సచేతన క్రీడలో అభి వ్యక్తమౌతుంది, అనంతుని ఆత్మ-నిష్ఠమై వున్న సర్వజ్ఞశక్తి వెనుక అభివ్యక్త మౌతుంది. "ఓం" వస్తువు, భావన, రూపనామాల సర్వోత్కృష్ట సాధికారిక మూలం, బీజం, యోని — అది అదే, సమగ్ర, సర్వోత్కృష్ట అగ్రాహ్యం. ఆది మహా యేకత. పురుషోత్తమునిలో, సమస్త అభివ్యక్తికి పైన కాలాతీత స్వయం భువైన మహామార్మికత అది. కాబట్టి ఈ యజ్ఞం యేకకాలంలో కర్మ, భక్తి, జ్ఞానం.

ఆ విధంగా దాని నెరిగే, ఆరాధించే, అంతరాత్మ తన కర్మలను అన్నింటినీ ఒక మహనీయ ఆత్మార్పణలో తన అస్తిత్వాన్నంతా, భగవంతుడే సర్వం, సర్వం భగవత్తత్వమే అని అర్పిస్తుంది. ఈ ప్రపంచాన్ని పెంచి పోషిస్తూ, తన బిడ్డలను రక్షించు జగత్పిత భగవంతుడు అని అది తెలుసుకొంటుంది. తన వడిలో మన లను పొదవుకొని తన ప్రేమ మాధుర్యాన్ని మనపై అపారంగా కురిపించి, తన సుందర రూపాలచే ఈ ప్రపంచాన్ని నింపివేసే దివ్యమాతగా అది భగవంతుని తెలుసుకొంటుంది. దేశ, కాల, సంబంధాలలో పుట్టుకొచ్చే, వెలువడే, సృజించబడే దంతా యెవని వల్ల జరుగుతోందో ఆతనిని ప్రప్రథమ మహా సృష్టికర్తగా అది తెలుసుకొంటుంది. విశ్వానికి, ప్రతి వ్యక్తికి కావలసినదాన్నంతా సమకూర్చే యజ మాని, శాసకునిగా అతనిని తెలుసుకొంటుంది. శాశ్వతునకు తనను తాను సమ ర్పించుకొన్నదానిని ప్రపంచం, విధి యెదురు చూడని సంఘటనలు భయపెట్ట లేవు. బాధ, కీడు, అతనిని తబ్బిబ్బు చేయలేవు. దర్శించు అంతరాత్మకు భగ వంతుడు మార్గం, తాను దారి తప్పడం జరుగని మార్గం. భగవంతుడు అతని ప్రయాణగమ్యం, ప్రతిక్షణం ఆతని ప్రజ్ఞావంతమైన అడుగులు అతనిని చేర్చే గమ్యం భగవంతుడు. తన సమస్త అస్తిత్వపాలకుడని, తన స్వభావాని కాధారభూ తుడని, ప్రకృతి — అంతరాత్మ నాధుడని, దాని ప్రేమికుడు, శ్రేయోభిలాషి, అతని సమస్త ఆలోచనలు, చర్యలకు అంతరంగ సాక్షి ఆ దేవుడని ఆతనికి తెలుసు. భగవంతుడాతని నివాసగృహం, దేశం, అతని అన్వేషణలకు, కోరికలకు ఆశ్రయం, సమస్త జీవుల తెలివైన, సన్నిహిత, దయాళువైన మిత్రుడు. దృగ్గోచ రమై మనుగడ సాగిస్తున్న సమస్తం యొక్క సృష్టి, స్థితి, లయలు ఆతని దృష్టికి, అనుభవానికి నిరంతరం పునరావృతమయ్యే దాని వ్యవస్థలో తన ఐహిక ఆత్మా

భివ్యక్తిని ముందుకు దెచ్చి, నిలిపి, ఉపసంహరించు యేకైకు డాతడే; ఆతడొక్కడే పుట్టి, నశించిపోతున్నట్లుగా కన్పించే సమస్తానికీ అవినాశి బీజం, మూలం, వాటి అనభివ్యక్తస్థితిలో వాటికి శాశ్వత విశ్రాంతి నిచ్చుతావు అతడే. సూర్యుని వేడిలో, జ్వాలలో మండుతుండేది అదిగో ఆతడే. అదిగో ఆతడే అతివృష్టి, అనావృష్టి, ఈ సమస్త భౌతిక ప్రకృతీ, ఆమె కార్యాలూ కూడా. మృత్యువు ఆతని ముసుగు. అమృతత్వం ఆతని ఆత్మావిష్కరణం. మనం అస్తి అంటున్నదంతా ఆతడే. మనం నాస్తి అని భావించేదంతా అనంతునిలో రహస్యంగా వుండనే వుంది, అనిర్వచనీయుని మార్మిక మహిమాన్విత అస్తిత్వపు అంశమే అది.

CWSA 19:328-30

శ్రీఅరవిందులు
స్వేచ్ఛానువాదం: కె. వి. రావు

ఎల్లప్పుడూ శ్రీమాతను పిలువు

ప్రధానమైన విషయమేమిటంటే శ్రీమాతను గురించిన పిలుపు. ఆ పిలుపు కారణంగా దివ్యప్రకాశమెప్పుడైతే ప్రకటితమౌతుందో అప్పుడు దానిని ఆమోదించాలి. అజ్ఞానజనిత ప్రేరణను, కోరికను తిరస్కరించి, తనను తాను వాటి నుండి వేరు చేసుకోవాలి. అయితే ఎవరైనా ఈ పనులను విజయవంతంగా నెరవేర్చలేకపోతే, అప్పుడు అమ్మను పిలవాలి, ఇంకా ఇంకా పిలవాలి.

CWSA 31:134

అపాయం సంభవించినపుడు, మొట్టమొదట చేయాల్సింది శ్రీమాతను పిలవడం. అది తక్షణ రక్షణను కల్పిస్తుంది.

CWSA 31:134

శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

మంత్రాభ్యాసం

ప్రతివారు తమ మంత్రమును తప్పక తెలుసుకోవాలి

ప్రతివారు, వ్యక్తిగతంగా, తనమీద పని చేసే ఒకదానిని తప్పక తెలుసుకో వాలి. నేను కేవలం భౌతికక్షేత్రంలో జరిగే పనిని గురించి మాత్రమే మాట్లాడుతు న్నాను. కారణం, మానసికంగా, ప్రాణికంగా జీవుని అంతరంగ విభాగాలన్నిం టిలో, ఆకాంక్ష ఎల్లప్పుడూ అప్రయత్నంగా దానంతటదే వస్తుంది. నేను కేవలం భౌతికక్షేత్రాన్ని మాత్రమే ఉద్దేశించి మాట్లాడుతున్నాను.

భౌతికం పునఃపునః జరిగే ఒకదానికి ఎక్కువగా ఉన్మీలన మవుతుందనిపి స్తుంది. ఉదాహరణకు — ఆదివారాలు మనం వినిపించే సంగీతం, అందులో మూడుమంత్రాలు వరుసగా ఒకదాని తరువాత ఒకటి ఉన్నాయి. మొదటిది చండీమంత్రం, సార్వజననియగు జగజ్జననికి సంబంధించింది:

యాదేవి సర్వభూతేషు మాతృరూపేణ సంస్థితా
యాదేవి సర్వ భూతేషు శక్తిరూపేణ సంస్థితా
యాదేవి సర్వ భూతేషు శాంతి రూపేణ సంస్థితా
నమస్తస్యై నమస్యై నమస్యై నమోనమః

రెండవది శ్రీఅరవిందులకు సంబోధన చేసినది (చివరలో నా పేరును ఉంచా రని అనుకుంటున్నాను) నేను చెప్పబోయే మంత్రంలో అది చేరింది:

ఓమ్ నమో నమః శ్రీమిరాంబికాయై
ఓమ్ నమో భగవతే శ్రీఅరవిందాయ
ఓమ్ నమో నమః శ్రీమిరాంబికాయై

మూడవది శ్రీఅరవిందులకు సంబోధన చేసినది: 'నీవే నా ఆశ్రయం',
శ్రీఅరవింద శరణం మమ.

ఈ మంత్రాల విషయంలో, ప్రతీదీ నీవు వాటితో ఏమీ చేయదలచుకున్నావో అనే దానిమీద ఆధారపడి ఉంటుంది. నేను చిన్నమంత్రానికే సుముఖం, ప్రత్యే కించి రెండు విధాలుగా, బహుసంఖ్యలో, అప్రయత్నంగా తనకు తానుగా నీవు పునశ్చరణ చేయాలనుకుంటే, ఒకటి లేక రెండు పదాలు, మహా అయితే మూడు. ఎందువల్లనంటే, నీవు వాటిని అన్ని సందర్భాలలో తప్పక ఉపయోగించగలిగి

ఉండాలి. ఉదాహరణకు, ఒక ప్రమాదం జరగబోయే సమయంలో, అదీ ఏ ఆలోచనా లేకుండా ఏ పిలుపూ లేకుండా ఉబికి రావాలి. అది అస్తిత్వాన్నుంచి అప్రయత్నంగా, తనంత తానుగా, ప్రతిబింబంగా, కచ్చితంగా ఒక ప్రతిబింబంలాగా; అప్పుడా మంత్రానికి సంపూర్ణ శక్తి ఉంటుంది.

నాకైతే, ప్రత్యేకించి ముందుగానే దేనిలోను నేను నిమగ్నమై ఉండని లేక ఏ ఇబ్బందులు లేని రోజులలో (నేను మామూలుగా ఉన్నప్పుడు వాటిని సాధారణ దినాలని అనగలను), నేను చేసే ప్రతీదీ శరీరకదలికలన్నీ, నేను ఉచ్ఛరించే పదాలన్నీ, నా హావభావాలన్నీ ఈ మంత్రంతో అనుసంధానమై, ఆధారమై లేక వరుసగా ఆవృతమై ఉన్నట్లుగా ఉంటాయి. ఓం నమో భగవతే.... ఓం నమో భగవతే... ఎప్పుడూ, ఎల్లవేళలా, ఎల్లవేళలా, ఎల్లవేళలా.

అది సాధారణ స్థితి. అది సూక్ష్మ భౌతికంకంటే చాలా మట్టుకు ఎక్కువ భౌతికమైనటువంటి తీవ్రతతో కూడిన వాతావరణాన్ని సృష్టిస్తుంది.... మాధ్యమం చాలా మట్టుకు జ్వలించకుండా వేడి లేకుండా అంతటా వెలుగును ప్రసరించే కిరణాలు. దానికి గొప్ప కార్యదక్షత ఉంటుంది, చాలా గొప్ప కార్యదక్షత ఉంటుంది. అది ఒక ప్రమాదాన్ని నివారించగలదు. అది నీలో ఎల్లవేళలా అనుగమించి ఉంటుంది, ఎల్లవేళలా.

.... కనుక నీకు అవసరమని అనిపిస్తే — అక్కడ కాదు, నీ తలలో కాదు, కాని ఇక్కడ (శ్రీమాత ఆమె హృదయం మధ్యను సూచిస్తారు.) అది వస్తుంది. ఒక రోజు, నీవు పదాలను ఆలకించటంగాని, లేదా అది నీ హృదయంనుంచి ఉవ్వెత్తున ఉబికి పైకి రావటంకాని జరుగుతుంది.... అది జరిగినప్పుడు, నీవు దానికి అంటిపెట్టుకుని ఉండాలి.

Conversations with a disciple: September 16, 1958

అప్రయత్నంగా తనంతట తానుగా అంతరంగంలోనుంచి ఉవ్వెత్తున ఉబికి పైకి వచ్చిన మంత్రం సజీవత్త్వం కలిగి ఉంటుంది

ఎవరూ నీకు నిజమైన మంత్రాన్ని ఇవ్వలేరు. అది ఏదో ఇవ్వబడేది కాదు. అది అంతరంగం నుంచి పైకి ఊటలాగా వచ్చేది, అది అవశ్యం హఠాత్తుగా ఉవ్వెత్తున ఉబికిపైకి రావాలి. అప్రయత్నంగా తనంతట తానుగా సమృద్ధి కలిగిన

దానిలాగా, నీ అస్తిత్వానికి తీవ్రంగా అవసరమైనదిగా — అప్పుడు దానికి ఆధిపత్యశక్తి ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే, అది ఏదో బాహ్యంనుంచి వచ్చింది కాదు, స్వయం అది నీ ఆర్తి.

నా విషయంలో, నేను చూశాను. నా మంత్రానికి అమృతత్వముంది. ఏమి జరిగినా, దానిని గనక ఉచ్ఛరించడం జరిగితే పరమేష్ఠిదే పైచేయి అవుతుంది. అది ఇక ఎంత మాత్రమూ నిమ్న ధర్మానికి లోబడి ఉండదు. పదాలు అప్రస్తుతం, వాటికే అర్థమూ ఉండకపోవచ్చు — పరులకు, నా మంత్రం అర్థరహితమైనది, కాని నాకు అది సంపూర్ణంగా, దట్టించబడిన అర్థం కలిగినది. ఇంకా అది ప్రభావవంతమైనది, కారణం అది నా ఆర్తి, నా సమస్త అస్తిత్వపు ఆకాంక్ష.

ఓం: వివరణ

అ — ఆత్మశక్తి, సాంద్రత, బాహ్యం, విరాట్

ఉ – ఆత్మశక్తి సూక్ష్మత, అంతర్గత ఆత్మశక్తి నిగూఢ అతి చేతనా సర్వశక్తిత్వం, ప్రజ్ఞ

ఓం నిరపేక్షం, తురీయం

— మాండూక్యోపనిషత్ . 2-IX 16-17

మంత్రం యొక్క ఆధిపత్యశక్తి

గురువు చేత ఇవ్వబడిన మంత్రం కేవలం మంత్రాన్ని కనుగొన్నవారి అనుభవాన్ని సాక్షాత్కరించుకొనే ఆధిపత్యశక్తి. ఆధిపత్యశక్తి స్వయంచాలకంగా (తనంతటతానుగా పనిచేసేది) అక్కడ ఉంటుంది. ఎందువల్లనంటే, శబ్దం అనుభవాన్ని కలిగి వుంటుంది. దానిని ఒకసారి నేను పారిస్‌లో చూశాను. అది నాకు భారతదేశం గురించి ఏ మాత్రం తెలియని కాలం, పూర్తిగా ఏమీ తెలియదు, కేవలం ఎప్పుడూ ఉండే అర్థం పర్థం లేని మాటలు మాత్రమే. నాకప్పుడు మంత్రం అంటే ఏమిటో కూడా తెలియదు. అప్పుడు, హిమాలయాలలో యోగాభ్యాసం చేశానంటూ తన అనుభవాలు వివరించడానికి వచ్చిన ఒక వ్యక్తి ఉపన్యాసానికి (అది ఏమంత ఆసక్తికరంగా కూడా లేదు, ఏ విధంగానూ) నేను వెళ్ళాను. ఆ సమయంలో, ఉపన్యాసం మధ్యలో అతడు ఒక్కసారిగా ఓం శబ్దాన్ని ఉచ్ఛరించాడు. హఠాత్తుగా గది మొత్తం కాంతితో నిండిపోయింది. అంతా

సువర్ణమయం, కాంతిప్రకంపనాలతో ... బహుశా కేవలం నేను మాత్రమే దానిని గమనించి ఉంటాను. అప్పుడు నాలో నేను అనుకున్నాను. 'బాగుంది'! తరువాత దాని గురించి నేనేమీ ఆలోచించలేదు, నేను ఆ ఉదంతం మరచిపోయాను. కాని అది ఏవిధంగా జరిగిందో, అదే విధంగా ఆ అనుభవం రెండు లేక మూడు మారులు వేరు వేరు దేశాలలో, వేరు వేరు మనుషులతో పునరావృతమయింది. ప్రతిసారి అక్కడ ఓం శబ్దం ఉంది. హఠాత్తుగా ఆ స్థలం అంతా అదే కాంతితో నిండిపోవడం చూశాను. కాబట్టి నాకు అర్థమైంది, ఆ శబ్దం వేల వేల సంవత్సరాల ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్ష ప్రకంపనలను కలిగి ఉందని. దానిలో అచ్చట పరమేశ్వరుని దిశగా మనుషుల సమస్త-ఆకాంక్ష ఆ శబ్దంలో నిక్షిప్తమై ఉంది. ఆ ఆదిపత్యశక్తి స్వయంచాలకంగా అక్కడ ఉంది, ఎందువల్లనంటే, అది అనుభవంలోకి వచ్చింది గనుక.

Conversations with a disciple: May 11, 1963

గురువు - మంత్రము

ప్రశ్న: కాని ఇది ఎలా సాధ్యం, మంత్రంలో స్వయంచాలికంగా, అనుభవం యొక్క ఆధిపత్యశక్తి నిక్షిప్తమై వుండేటట్లయితే, గురువు ద్వారా నీకు ఇవ్వబడితే తప్ప మంత్రానికి ఎటువంటి ఆధిపత్యశక్తి ఉండదని ఎలా చెప్పబడింది?

సమాధానం: ఆ శక్తి స్వయం నీలో లేనట్లైతే, సహజంగానే! ఒక వేళ ఉదాహరణకు వాస్తవంలో ఎవరైనా నావద్దకు వచ్చి, ఒక మంత్రం కోసం అడిగినట్లైతే, నేను వారికి తమ మంత్రాన్ని స్వయం తమ అంతరంగంలో కనుగొనాలని చెప్పను.

నేను ఆ సందర్భంలో చెప్పింది ఆత్మతో సంపర్కం కలిగి ఉన్నవారికి వర్తిస్తుంది. కాని తమ ఆత్మలో ఎరుకతో సంపర్కంలో లేనివారు తమ మంత్రాన్ని తెలుసుకోలేరు. వారి తల మాటలకోసం వెతుకుతుంది. దానివల్ల ఉపయోగమేమీ లేదు. నేను అనేది ఏమంటే మంత్రం తప్పక అంతరంగంనుంచి ఉబికి రావాలి — కాని వారికి ఏది ఉబికి రాదు. వారు తెలుసుకోలేరు; ఏ మాత్రం అవకాశం లేదు. అటువంటి సందర్భంలో గురువు స్వయం తన ఆధిపత్య శక్తిని అందజేస్తాడు.

ప్రశ్న: నిజమే, కాని ఉదాహరణకు ఒక మంత్రాన్ని పుస్తకంలో చదివినప్పుడు

దానిలో ఏ శక్తీ లేదని చెప్పబడుతున్నది. అది ఎలా సాధ్యం, అందులో ప్రకంపన ఉంది కదా?

సమా: కాని, నీకు అంతర్గతంగా నీలో ఆ ఆధిపత్యశక్తి ఉండి, పుస్తకం చదివినప్పుడు నీకు ఆ శక్తి అనుభూతి అవుతుంది. (శ్రీమాత దరహాసం) అవసరమైనదేమంటే, అనుభూతినీ, అనుసంధానమునూ చేయగలిగే సామర్థ్యం.

ఆఖరున, గురువు మట్టుకు ఏం చేస్తాడు? అతడు కలుపుతాడు. (కూడలి సంజ్ఞ) అతడు ఒక కొక్కెం తప్ప మరేమి కాదు. అతడు ఇచ్చేది 'తన' ఆధిపత్య శక్తిని కాదు.(అని అతడు అనుకుంటాడు, అది నిజం కాదు): అతడు ఒక కొక్కెం. అతడు నిన్ను ఆధిపత్యశక్తి సంపర్కంలోకి తీసుకువస్తాడు — అతడు లేనిదే ఆ సంపర్కం నీకు లేదు. కాని ఎవరికైతే గురువు అవసరంలేదో వారు గురువు లేకుండానే సంపర్కంలోకి వస్తారు.....

...ప్రాథమికంగా, గురువుయొక్క ఆధిపత్యశక్తి పని ఖాళీలను పూరించడమే! నిన్ను సంపర్కంలోకి తీసుకోవడానికే: నీవు ఉన్నతసీమలో ఉన్నప్పుడు, నిన్ను మహా అత్యుత్తమమైన దానితో సంపర్కంలోకి తీసుకురావడానికి లేదా అంతరంగంలోని నీ చైత్య అస్తిత్వంలో లేక నిన్ను పరమేశ్వరునితో సంపర్కంలోకి తీసుకురావడానికి — కాని అది ఎక్కువమంది చేయలేరు.

Conversations with a disciple:july 10, 1963

ఆకాంక్షయందు చిత్తశుద్ధి — మంత్రము

దానిలో ఉన్న పదాలు, అవి తమకు తాముగా దేనికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తాయో, వాటితోపాటు ఏ ప్రకంపనలను అవి తీసుకువస్తాయో అనేదే అంతా కాదు.... నా మాటల అర్థం "కేవలం ఆ పదాలు మాత్రమే సహాయం చేస్తాయి" అని అనడం పూర్తిగా సరికాదు, కాదు, అది కానే కాదు. కాని అవి వాటితో తోడుగా కలిసి ఉండే దానిని సమకూరుస్తాయి. తోడుగా ఉండే సూక్ష్మ మైన, భౌతిక ప్రకంపనలు ఏవైతే ఒకానొక స్థాయిని లేదా అనుభవాన్ని నిర్మించాయో, ఆ మాటల ఉనికికి, ఈ మహాశాశ్వత జీవన గమనానికి మధ్య ఒక విధమైనటువంటి సన్నిహితత్వాన్ని స్థాపించాయో, వాటిని సమకూరుస్తాయి, తరంగాల మాదిరి కదలాడే ఆ ప్రకంపనలు.

సాధారణ పరిభాషలో మంత్రప్రకంపన అనేది శరీరం ఒకానొక స్థాయికి చేరడానికి సహాయంచేసేది — కాని ప్రత్యేకించి 'ఇదే' మంత్రం కాదు: అది ఒక మంత్రానికీ, శరీరానికీ మధ్య ప్రత్యేకమైన సంబంధాన్ని చేసేటటువంటిది (అది నిజమైన శక్తివంతమైనదైయుండాలి), అది అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా తనంత తానుగా ఉవ్వెత్తున ఉబికి పైకి వస్తుంది. శరీరం నడక మొదలుపెట్టగానే, అది ఆ మహాపదాల లయతో బద్ధమై కదులుతుంది. ఆ మహాపదాల లయ చాలా సహజంగా ఒక విధమైన ప్రకంపనను తీసుకువస్తుంది. తిరిగి అది ఒక స్థాయికి చేరేటట్లు చేస్తుంది.

కాని ప్రత్యేకమైన ఈ మహాపదాలేనని మాత్రమే ఏకపక్షంగా చెప్పడం పరిహాసాస్పద మవుతుంది. ఏది లెక్కలోకి వస్తుందంటే ఆకాంక్షయందు చిత్తశుద్ధి, కచ్చితమైన వ్యక్తీకరణ, ఆధిపత్యశక్తి; అనగా, మంత్రం ఆమోదించబడుటతో సమకూరే ఆధిపత్యశక్తి. ఇది చాలా కుతూహలం కలిగించే విషయం: సర్వోత్కృష్ట మహా ఆధిపత్యశక్తిచే ఆ మంత్రము ఒక ప్రభావవంతమగు ఉపకరణంగా ఆమోదించబడింది, కనుక స్వయంచాలకంగా అది ఒక విధమైన శక్తినీ, ఆధిపత్యశక్తినీ కలిగి ఉంటుంది. ఒక వ్యక్తిని సరాసరి దివ్యసాక్షాత్కారం దిశగా నడిపించే ఒక మంత్రం, మరియొక వ్యక్తికి నిరుత్సాహం, నిర్జీవమును కలుగజేసే దవుతుంది.

Conversations with a disciple:May 31, 1962.

కష్టాలలో నీమంత్రాన్ని పునశ్చరణచేసే అలవాటును పెంచుకో

నీవు ఆటను ఆడుతున్నప్పుడు, హఠాత్తుగా ఏదో తప్పు జరుగుతున్నదని తెలిస్తే — నీవు తప్పులు చేయటం, పరాకు, అప్పుడప్పుడు వ్యతిరేకించే ధోరణులు నీవు చేసేదానికి అడ్డంగా రావడం — అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా తనకు తానుగా ఆ క్షణంలో, మంత్రంవలన పిలువబడినట్లుగా, పదాన్ని పునశ్చరణచేయడం అనే అలవాటును నీవు అభివృద్ధిచేసుకుంటే, దానికి అసాధారణ ఫలితం ఉంటుంది.

నీవు నీ మంత్రాన్ని ఎంచుకో; బదులుగా లేదంటే, వాస్తవంలో ఒక రోజున అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా తనంతతానుగా నీవు కష్టంలో ఉన్న ఆ క్షణంలో అది నీకు వస్తుంది. విషయాలు చాలా ఇబ్బందికరంగా మారిన ఒక సమ

యంలో, నీకు ఒక విధమైన తీవ్రపరితాపం, ఆందోళన, ఏమి జరుగుతుందో నీకు తెలియని పరిస్థితిలో, హఠాత్తుగా అది నీలో ఒక్కసారిగా అట్టడుగునుంచి పైకి విరజిమ్ముతుంది. ప్రతివారికి అది వేరువేరు రీతిలో ఉండవచ్చు. కానీ నీవు దానిని గుర్తించి, నీకుకష్టం ఎదురైన ప్రతిసారి దానిని పునశ్చరణచేస్తే, అది ప్రబలమైన దవుతుంది. ఉదాహణకు, నీవు జబ్బుపడబోతున్నావని అనుభూతి కలిగితే, నీవు చేసేపని సరిగాచేయడంలేదనే అనుభూతి కలిగితే, ఏదో దుష్టశక్తి నీపై దాడి చేయబోతున్నదని అనిపించినపుడు, అప్పుడు... కాని అది తప్పక అస్తిత్వంలో అప్రయత్నంగా తనంతట తానుగా వచ్చేదవాలి, నీవు దాని గురించి ఆలోచించే అవసరంలేకుండానే తప్పక నీ అట్టడుగునుంచి పైకి విరజిమ్మేదై యుండాలి. నీవు నీ మంత్రాన్ని ఎంచుకున్నావు, ఎందువల్లనంటే, అది నీ ఆకాంక్ష దాని అప్రయత్నంగా తనంతతానుగా వ్యక్తీకరించింది; అది ఒక పదం కావచ్చు, రెండు లేక మూడు పదాలు కావచ్చు. ఒక వాక్యం కావచ్చు, అది ప్రతి ఒక్క వ్యక్తి మీద ఆధారపడి ఉంటుంది, కాని అది ఒక శబ్దం, తప్పక నీలో ఒక విధమైన స్థితిని మేల్కొలుపేది. అప్పుడు, నీకు అది కలిగితే, నీవు ప్రతిదానినుంచి ఏ కష్టమూ లేకుండా బయటపడగలవని నీకు నేను ఆశ్వాసన ఇస్తున్నాను. ఒక వేళ అది నిజంగా, వాస్తవంగా నీవు అపాయంలో ఉన్నప్పుడు, ఒక దాడి, ఉదాహరణకు, ఒకరెవరైనా నిన్ను చంపాలను కుంటున్నప్పుడు, అటువంటప్పుడు, ఏమాత్రం ఉద్రేకం చెందకుండా, ఏ మాత్రం కలవరం చెందకుండా, నీవు ప్రశాంతంగా నీ మంత్రాన్ని పునశ్చరణ చేస్తుంటే, ఎవరూ నిన్నేమీ చేయలేరు. సహజంగానే, నీకు నీవు తప్పక నిజంగానే ప్రభువై యుండాలి; అస్తిత్వంలో ఒకభాగం ఆకులాగా అల్లల్లాడుతూ ఉండకూడదు; లేదు, నీవు తప్పక దానిని సంపూర్తిగా, చిత్తశుద్ధితో చేయాలి. అప్పుడది సర్వశక్తివంత మవుతుంది. నీలోనుంచి అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా తనంతతానుగా పదం వెలువడటం అత్యుత్తమం: చాలా కష్టంలో (మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక, భావోద్వేగపూరితమైనవైనాసరే), అది హఠాత్తుగా నీలోనుంచి ఉవ్వెత్తున ఉబికి పైకి వస్తుంది, రెండు లేక మూడు మాటలు, ఇంద్రజాలంలో వాడే మాటలలాగా, నీవు వాటిని గుర్తుపెట్టుకోవాలి, వాటిని కష్టాలు ప్రాప్తించిన సమయాలలో పునశ్చరణ చేయడం అలవాటు చేసుకోవాలి. నీవు ఆ అలవాటు చేసుకుంటే, ఒక రోజున అది అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా

తనంత తానుగా వస్తుంది: కష్టం సంప్రాప్తించినప్పుడు, అదే సమయంలో మంత్రం వస్తుంది. అప్పుడు ఫలితాలు చాలా అద్భుతంగా ఉంటాయి. కాని అది తప్పక కృతకమైనదికాని లేక ఏదో నీవు నీ విచక్షణతో నిర్ణయించినదికాని కాకూడదు: "నేను ఈ పదాలు వాడతాను"; లేక ఎవరో నీకు చెప్తారు, — "ఓ, నీకు తెలుసా, ఇది చాలా మంచిది" బహుశా అది అతనికి చాలా మంచిదే కావచ్చు, కాని ప్రతివారికి కాదు.

CWM 4: 388-89

నిద్రకుముందు నీమంత్రాన్ని పునశ్చరణచేయి

నీవు వెల్లకిలా పడుకుని, అన్ని కండరాలను, అన్ని నరాలను సడలించు — అది తేలిగ్గా తెలుసుకోతగినదే — నేనేమంటానంటే పక్కమీద ఒక గుడ్డపీలికలాగా: ఏమీ మిగిలి ఉండదు. నీవు అది మనస్సుతో సహా చేయగలిగితే, నీవు పక్కమీదకు వెళ్ళినదానికంటే, లేచినప్పుడు నిన్ను చాలా నీరసానికి గురిచేసే అన్ని రకాలైన ఆ అర్థంపర్థంలేని కలల పీడ తొలగిపోతుంది. అది ఏ నియంత్రణా లేక కొనసాగుతూ ఉండే మెదడులోని జీవకణాల కార్యకలాపం. అది ఒకరిని చాలా నీరసానికి గురి చేస్తుంది, కనుక, పూర్తి విశ్రాంతి, ఒకవిధమైన సంపూర్ణ ప్రశాంతత ఏ ఉద్వేగమూలేక, కదలకుండా నిలిచిపోయేస్థితి.

కాని ఇది కేవలం ప్రారంభం మాత్రమే. దాని తరువాత ఎంతగా పూర్తిగా సాధ్యమవగలదో అంతగా, నీ ప్రతిఅంశాన్ని పైనుంచి క్రిందివరకు, బాహ్యం నుంచి అంతరంగంవరకు, ఒక నిర్మూలనంచేయడం జరగాలి, పూర్తిగా ఎంత సాధ్యమైతే అంతగా, అహంకారంయొక్క నిరోధాన్నంతటినీ. అప్పుడిక నీవు నీ మంత్రాన్ని పునశ్చరణచేయడం మొదలుపెట్టు — నీ మంత్రం, నీకంటూ ఒకటి ఉంటే, లేక ఏదైనా పదం, నీమీద ఆధిపత్యశక్తి కలిగినది, హృదయంనుంచి అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరణాలేకుండా తనంతతానుగా ఎగసిపడే ఒకపదం, ఒక ప్రార్థనలాగా, నీ ఆకాంక్షనంతటినీ కూడగట్టగలిగేపదం. దానిని కొన్ని సంఖ్యల మారులు పునశ్చరణ చేసిన చరువాత, అలవాటుగా నీవు చేయగలిగినట్లైతే, సమాధిలోకి (మైమరుపు స్థితిలోకి) ప్రవేశిస్తావు.ఆ సమాధినుంచి నీవు నిద్రలోకి జారుకుంటావు. ఆ సమాధి ఎంతసేపు ఉంటే అంతసేపు ఉండనిచ్చిన తరువాత, పూర్తిగా, సహ

జంగా, అప్రయత్నంగా ఏ ప్రేరేపణా లేకుండా నీవు నిద్రలోకి జారుకుంటావు. కాని నీవు ఈ నిద్రనుంచి బయటకు వచ్చినప్పుడు నీకు ప్రతిదీ గుర్తు ఉంటుంది. నిద్ర సమాధికి కొనసాగింపులాగా ఉంటుంది.

ప్రాథమికంగా, నిద్రయొక్క ఒకే ఒక్క ఉద్దేశం సమాధి ఫలితాన్ని శరీరం జీర్ణించుకొనే శక్తిని కలిగించడం, ఆ విధంగా దాని ఫలితం ప్రతిచోటా అందుకోగల గటంతో పాటు, సహజంగా రాత్రిపూట తయారయే విషకారక రసాయనాలను బయటకు తోసివేయటానికి శరీరానికి శక్తినివ్వటం. నీవు నిద్రనుంచి మేల్కొని లేచినప్పుడు, నిద్రనుంచి వచ్చే మందకొడితనంతో కూడిన బరువు జాడ కూడా ఉండదు: సమాధి ప్రభావం కొనసాగుతూ ఉంటుంది.

సమాధిలోకి ఎన్నడూ వెళ్ళనివారు కూడా, నిద్రపోయే ముందు ఒక మంత్రాన్ని, ఒక పదాన్ని, ఒక ప్రార్థనను పునశ్చరణ చేయడం మంచిది, కాని ఆ పదాలలో తప్పక జీవం ఉండాలి. అంతమాత్రాన అదంతా మేధోప్రాధాన్యతను కలిగి ఉండాలని నేననడంలేదు, అటువంటిదేమీ లేదు, కాని ఒక ప్రకంపన ఉండాలి. అప్పుడు దాని ప్రభావం శరీరం మీద అసాధారణంగా ఉంటుంది. అది కంపించ డం, కంపించడం, కంపించడం మొదలుపెడుతుంది.... నిద్రలోకి పోవాలని కోరు కుంటున్నట్లుగా నీవు ప్రశాంతంగా ఉండిపోతావు. శరీరం ఎక్కువెక్కువగా ప్రకం పిస్తుంది, ఎక్కువెక్కువగా, ఎక్కువెక్కువగా, నీవు అలా ఉండిపోతూ ఉంటావు.

అది తమస్సుకు నివారణ

శ్రీమాత

CWM 15: 378-80

శబ్దంలో ఒక ఆధిపత్యశక్తి ఉంది

నా జపానికి ముఖ్యకారణం ఇది. శబ్దంలో దానంతటదానికే ఒక ఆధిపత్యశక్తి ఉంది. శరీరాన్ని ఆ శబ్ద పునశ్చరణకు ఒత్తిడి చేస్తే, అదే సమయంలో దానిని ప్రకంపనాలను అందుకోవటానికి బలవంతం చేసినవాడవవుతావు. కాని నేను గమ నించినదేమంటే, శరీరంలో జరిగేపని ఏదైనా కలవరానికిలోనైతే (ఒక బాధ, ఒక అస్తవ్యస్తత, వ్యాధిమొదలవటం) నేను నా మంత్రాన్ని ఒక విధంగా పునశ్చరణ చేస్తాను — అయితే పదాలుమాత్రంఅవే, మంత్రమూ అదే, కాని ఒక ఉద్దేశంతో

చెప్పబడుతుంది, అన్నింటినీమించి సమర్పణా భావంతో కూడిన గమనం, బాధను, అస్తవ్యస్తతను సమర్పించడం, ఒక పిలుపు, ఉన్మీలనం అవుతున్నట్లుగా, దానికి అద్భుతమైన ఫలితం ఉంటుంది. మంత్రం సరిగా ఎలా పనిచేయాలో అదే పద్ధతిలో పనిచేస్తుంది, ఈ విధంగానే, మరేవిధంగానూ కాదు. కొంత తడవు తరువాత ప్రతిదీ చక్కదిద్దబడుతుంది. అదే సమయంలో, సహజంగానే, ఆ అస్తవ్యస్తత వెనుక ఏముందో కచ్చితమైన దాని జ్ఞానం, దానిని సరిచేయటానికి నేను ఏమి చేయవలసివుందో అదీ నాకు ఇవ్వబడుతుంది. కాని, దీనికంటే ముందు, మంత్రం సరాసరి బాధమీద పనిచేస్తుంది.

ఓమ్ — మంత్రం చేసేపని

'ఓమ్' అనేది మంత్రం, తురీయంనుంచి బాహ్యంలో భౌతికసీమవరకు ఉన్న దాని నాలుగుక్షేత్రాలలో వ్యక్తపరుపబడే బ్రహ్మ చైతన్యపు శబ్ద-ప్రతీక. మంత్రం విధివిధానం అంతరంగ చైతన్యంలో ప్రకంపనలను సృజించడం, అది మంత్రం దేనికి ప్రతీకనో దానిని సాక్షాత్కరించుకోవడానికి సంసిద్ధంచేస్తుంది. దానిని అది తనలో తనకు తానే వాస్తవంగా కలిగిఉంటుందని భావించబడింది. 'ఓమ్' మంత్రం అన్ని భౌతిక విషయాలలోను, మనకు ఇప్పుడు పైన ఉన్న అతిచేతన అయిన కారణసీమ లోని ఒకే చైతన్యపుదర్శన, అనుభూతులకు చైతన్యం ఉన్మీలనమయే దిశగా ముందుకు నడిపించవలసి ఉంది. చివరగా, విశ్వస్థితికి పైన ఉన్న సర్వోత్కృష్ట విమోచనమైన అతీతం వైపుకు నడిపించవలసి ఉంది. ఎవరైతే ఈ మంత్రమును ఉపయోగిస్తారో వారికి, చిట్టచివరిది, సర్వసాధారణంగా, ప్రధానంగా పూర్వమే నిర్దేశించుకుని నిమగ్నమైఉండే కార్యక్రమం.

SABCL 23, 745

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

దైవనామమే మంత్రముగా

దైవనామస్మరణ నిరంతరం కొనసాగాలి

మరణావస్థ దశలో మదిలో మెదిలే ఆలోచనలు మరియు మానసిక స్థితిపై గీత ఎక్కువ ఉనికి నిస్తుంది. చేతనయొక్క స్వయంసృజనాశక్తి అనగా ఏమిటో గుర్తించలేకపోతే, ఆ ఉనికిని అర్థంచేసుకోవటం కష్టం. ఆలోచన, అంతర్దృష్టి, విశ్వాసము, శ్రద్ధతో కూడిన ఏ స్థితి అయితే స్వచ్ఛందంగా, సంపూర్ణంగా, సుస్పష్టంగా స్థిరత్వమేర్పరచుకుంటుందో ఆ విధంగానే మన అంతఃసత్త మార్పు చెందుటకు మొగ్గుచూపుతుంది.... క్లిష్టమైన మానవజీవిత చరమాంక తరుణంలో మనకున్న చేతనాస్థితియొక్క ప్రాశస్త్యం నిరూపించబడుతుంది. అయితే, మన గత జీవనశైలి, ఆలోచనా సరళి మరణశయ్యపై చేసే స్మరణకు విరుద్ధమైనట్లయితే, ఆ స్మరణకు ప్రయోజనం సమకూర్చేశక్తి వుండదు. ఈ విష యంలో గీతలో ప్రతిపాదించబడిన ఆలోచనా సరళికి, బాగా వ్యాప్తిచెందివున్న మతపరమైన సిద్ధాంతాలు సూచించే సంతృప్తికరమైన, సుళువుగా పాటించతగిన విధానాలకు సామ్యం లేదు. అంత్యక్రియలుగా మతగురువులు జరిపించే అర్థ రహితమైన సాంప్రదాయ కర్మకాండకు కూడా పొంతనలేదు.

ఒక క్రైస్తవుడు హీనమైన బ్రతుకు గడిపి మరణించిన తరువాత, మంచి ఏ మాత్రమున్నా దాన్ని కొండంతలు చేసి ఉన్నతిని ఆపాదించు ఆచారము వంటి విషయములతో కూడా సరిపోల్చ బడదు. లేక, కాశీనగరమున, పవిత్ర గంగానది ఒడ్డున ముందు జాగ్రత్తగానో లేక మరణించినవాని ఆత్మకు ఉత్తమగతులు సంప్రాప్తించుటకు చేయు అంత్యక్రియలతోనూ అవి సరిపోల్చబడవు. వ్యక్తికి మరణ మాసన్నమగు క్షణమునకు ముందే, జీవుడు తను దైవాధీనమగుటకు, భౌతిక జీవితము గడుపు కాలమున, ఆత్మ ప్రతిక్షణము అంతరంగ దిశగా లగ్నమై ఉంటూ ఉండాలి, "సదా తద్భావ భవితః."

అందుకే గీతాచార్యు డేమన్నాడంటే, "అన్ని వేళలా నన్ను భజిస్తూ పోరాడు. ఎందుకనగా నీ మనస్సును, బుద్ధిని నా యందే నిలిపి నాకు వాటిని అర్పించినచో "మమర్పిత మనోబుద్ధి" నీవు తప్పక నన్నే చేరగలవు. నిరంత రము ఆయన్నే స్మరిస్తూ చైతన్యమును ఆయన యందే లగ్నము చేస్తూ, యిక

ఏ ఇతర దిశగా నిక్షేపము చెందక సాధన చేస్తుంటే ఆతడు దివ్యత్వము చెందుతూ పురుషోత్తముని చేరును".

CWSA 19:295-96

జీవితాన్నంతా ఒక నిరంతరాయ యోగంగా మలచుకో

సత్తను దైవముతో పూర్తిగా ఒకటి చేయడానికి, అంటే, అన్ని విషయాల్లోనూ ఒక సహజమైన పొందికను ఈ యిరువురు మధ్య సాధించి, జీవిత కాలమంతా ఆ పద్ధతిలో కొనసాగాలంటే, ధ్యానము, ఆలోచనలను మాత్రమేగాక తన ప్రతి పనిని, కాయకష్టమును, పోరాటమును దైవచింతనతో నింపాలి. "నన్ను స్మరించి పోరాడు" అంటే, మొదటి నుంచి మనస్సులో నున్న భగవంతుని ఉనికికి సంబంధించిన తలంపును క్షణకాలమైనా ఈ ప్రాపంచిక విషయాల పరస్పర ఘర్షణలో తలమునకలై విస్మరించ కూడదు. అయితే అది చాలా కష్టముతో కూడినది, దాదాపు సాధ్యపడదనిపిస్తుంది. అటుపైన దైవస్మరణ మధ్య మధ్యలో వచ్చి పోయే టటువంటి మానసిక క్రియగా కాక మన కార్యాచరణల సహజ లక్షణంగా, ఒక విధంగా చేతన యొక్క సారాంశముగా మారుతుంది. పురుషోత్తమునితో జీవుని యొక్క ఆధ్యాత్మిక సంబంధము స్థిరపడుతుంది. జీవితమంతయు ఒక యోగము కావడము, జీవుడు తన యొక్క సహజత్వాన్ని తన వశంలో ఉంచుకొనుట సాధ్యపడుటయే గాక శాశ్వతమైన ఏకత్వం స్వయం సిద్ధమవుతుంది.

CWSA 19:300

నీకు కొంత సమయము చిక్కినపుడు

నీకు తీరిక సమయం ఉన్నపుడు, పారవశ్యతలోకి ప్రవేశించి ఒక మంత్రాన్ని పదే పదే జపించు. అది: 'ఓమ్' లేక 'ప్రభో' లేక 'శ్రీమాతా' కావచ్చు. నీ హృదయాంతరాళమున ప్రవేశించి అచ్చట దైవముయొక్క హృదయంలో ఆశ్రయం పొందు, ఎందుచేతనంటే, ఆయన హృదయం సుతి మెత్తనిది, అతి మధుర మైనది, అతి లలితమైనది....

ఎప్పుడైనా నీవు స్థైర్యం కోల్పోయినట్లైతే, అందుకు కారణమైనదాన్ని గురించి మాత్రమే ఆలోచిస్తావు, మరో విషయం గురించి పట్టించుకోవు. అప్పుడు

ఒక్కసారి నీలోనికి వెళ్ళు, వెళ్ళి ఆ ప్రభువును పిలు. వెంటనే ఫలితము దక్కక పోవచ్చు గాని క్రమేణా లభిస్తుంది.

దైవము చర్మచక్షువులకు కానరాడు. మొట్టమొదట నీవు ప్రభువు హృదయములో ఉన్నట్లు అనుభూతిని పొందాలి. సాధారణంగా యిటువంటి అనుభూతిని పొందటానికి సమయం పడుతుంది.

కొన్ని ఏళ్ళు ఈ సాధనలో గడిపినా, చాలామంది ఈ స్థితికి చేరుకోలేరు. ఆద్యంతాలు రెండున్నూ దైవమే అను సత్యాన్ని మరువ వద్దు. ఈ ప్రపంచము ప్రభువునే మరచిపోయింది. జనులు మూఢులైనారు. అంచేత, కష్టాలు, కడగండ్లు నిరంతరం వారిని వెంబడిస్తున్నాయి.

Mother You said so

హానికర శక్తుల నుండి తప్పించుకొనుటకు ఉత్తమ మార్గము

హానికర శక్తులను తప్పించుకోవాలన్నా, వాటి దుష్ట సలహాలను పెడచెవిని పెట్టాలన్నా, దైవనామస్మరణ మొక్కటే దిక్కు; ఆహారము తీసుకొనేటపుడు, నిద్రపోయేటపుడు, ఏ పనిలో నున్నా సరే! ఏమని చేయాలి — "నాకు దైవమే కావాలి, యితరమైనదేదీ వద్దు". నీవు అనారోగ్యమునకు లోనైనపుడు, మరేదైనా చెడు నీకు సంభవించినపుడు, యిక నీవు నీ లక్ష్యమును చేరకుండా ఆటంకపరచే వాటిని తొలగించమని దైవాన్ని ప్రార్థించు. నీ పిలుపు సరియైన చిత్తశుద్ధితో కూడినదైతే, ఉన్న పాటున అడ్డంకులు మటుమాయ మౌతాయి. నిరంతరము ప్రార్థించే అలవాటును చేసుకొంటే నీవు చేసే ప్రార్థనలు నిజమౌతాయి. ఎందు చేతనంటే, దైవము ప్రతి ఒక్కరి హృదయాంతరాళమున ఎల్లప్పుడూ ఉండును. ఆయన అన్ని నిజమైన ప్రార్థనలను వింటాడు; అన్నింటినీ గమనిస్తాడు.

Mother You said so

దైవనామస్మరణయొక్క ఘనత

నామస్మరణ, అందువలన కలిగే రక్షణ గురించి నీకు కలిగిన అనుభూతి అందరిదీ — ఎవరైతే విశ్వాసము మరియు నమ్మకముతో స్మరిస్తారో వారికి కలిగే అనుభూతి అదే. ఎవరు హృదయ మూలము నుండి తమకు రక్షణ కావాలని

వేడుకుంటారో, అది వృధా పోదు. నీ విశ్వాసమును దెబ్బతీయు బాహ్య స్థితి గతులకు ఎన్నడూ అవకాశము నీయకు. ఎందుకనగా నీ లక్ష్యమును చేరుటకు, ఈ విశ్వాసము నిచ్చునంతటి బలమును మరి ఏది కూడా ఈయజాలదు. విజ్ఞానము, తపస్సుల యొక్క బలము ఎంతైనా కావచ్చు. విశ్వాసముతో పోలిస్తే వాటికి ఆదుకునే శక్తి తక్కువే! ఈ ప్రయాణము నందు విశ్వాసమే ఊతనిచ్చే బలమైన చేతికర్ర.

Letters 8-10-1936 p. 195

దైవనామస్మరణ ఎందుకు చేస్తామంటే రక్షణకు, ఆరాధనకు, భక్తిప్రపత్తులు పెరగటానికి, అంతఃశ్చేతన తెరచుకోటానికి, దైవసాక్షాత్కారం పొందటానికి. అధోచేతన యందు, ఏ మేరకు పరివర్తన అవసరమో ఆ మేరకు దైవనామస్మరణ సమర్థవంతమౌతుంది.

SABCL 23:746

ఏ నామముతో జపించినా, జవాబిచ్చే దివ్యశక్తి శ్రీమాతయే. ప్రతి నామము ఒక ప్రత్యేక దైవాంశనే సూచిస్తుంది. ఆ మేరకే అది పరిమితము, కాని శ్రీమాత యొక్క శక్తి విశ్వవ్యాప్తము.

SABCL 23:747

అనువాదం: దామెర్ల వెంకటేశ్వరరావు

మరో మాటలో చెప్పాలంటే, మంత్రము ఒక సూటి అయిన, ఉన్నతోన్నతమైన, ప్రచండమైన, అత్యాధిక దైవికమైన భారంగల ఛందోబద్ధమైన పదం. అది అంతర్దృష్టి, దివ్యజ్ఞానంతో గూడిన దివ్యావేశంతో నిండి వుంటుంది. మనసుకు నిజ ఆత్మదర్శనంతోను, దాని ఉనికితోను, తత్సంభంధిత విషయాల ఆంతరిక యదార్థతతోను, దాని వాస్తివికతతోను, సజీవ పరమసత్యం నుండి ఆవిర్భవించిన దేవతల దివ్య ఆత్మస్వరూపాలతోను ఆత్మస్థైర్యాన్ని కలుగజేసే పదమౌతుంది, లేదా పరిమితమైన దానినంతా ఆవరించి, అందులోని ప్రతి ఒక్క అంశలోకి తనదైన అనంతత్వ వెలుగును, వాణిని కొనితెచ్చే ఛందోబద్ధమైన పదజాలమవుతుంది.

CWSA 26:218

శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి

జపానుష్ఠాన విధానం

సాధారణంగా జపానుష్ఠానం ఫలప్రద మవటానికి అనుసరణీయమైన రెండు నియమాలలో, కేవలం ఒకదానిని పాటించితే సరిపోతుంది. ఒకటి, దేనినైతే ఏకాగ్రంగా జపిస్తున్నామో దాని ప్రాధాన్యతను మనసులో నిలుపుకొని, లేక ఏ దేవత నుద్దేశించి జపం సల్పుతున్నామో ఆ దేవత లక్షణాన్ని, శక్తిని, సౌందర్యాన్ని, ఆకర్షణను చేతనలో నిలుపుకొని పునశ్చరణ గావించి నట్లయితే, అది మానసిక విధాన మవుతుంది. రెండు, భక్తిపారవశ్యతలో హృదయ కుహరం నుండి పెల్లుబికి లేక గుండెల్లో ఖంగుమని ప్రతిధ్వనించి సజీవమై సాగినట్లయితే, అది మానసికోద్వేగ విధానమవుతుంది. అయితే, మనస్సైనా లేక ప్రాణికమైనా దానికి ఆలంబన గావాలి లేక పోషణ నివ్వాలి. ఒక వేళ అది మనసులోని ఆర్ద్రితను ఆవిరిచేసి, ప్రాణికాన్ని అస్థిరపరచినట్లయితే, ఆలంబనను, పోషణను రెండింటినీ కోల్పోవలసి వస్తుంది. అయితే మరొక మూడో మార్గం కూడా వుంది — ఆ మంత్రశక్తిపైన గానీ, మంత్రనామంపైన గానీ సంపూర్ణ విశ్వాసంతో కొనసాగించడం. అయితే, అలాంటప్పుడు ఆ శక్తి వ్యక్తిలోని అంతర్ జీవిని ఆకస్మికంగా, ఏ క్షణంలోనైనా, దైవం యొక్క ఉనికికి లేక స్పర్శకు ఉన్మీలనమవడానికి తగినంత ప్రభావం చూపే వరకు విశ్వాసం సడలకూడదు. కాని, ఈ ప్రభావం నిరాటంకంగా కొనసాగాలంటే మనసుకు ఒక నిశ్చలమైన గ్రహణశక్తి అవసరం. ఫలితం కోసం పెనుగులాడినా, లేక పట్టుబట్టినా గ్రహణశక్తికి నిరోధ మేర్పడుతుంది. ఆ కారణంగానే ప్రయాస పడటం కన్నా, ప్రయత్నించడం కన్నా, మానసిక ప్రశాంతత నిలుపుకోవడం అవసరమని, నేను నొక్కి చెప్పాను. ఆత్మశక్తి, మనసు గ్రహణశక్తిని పెంచుకొనటానికి ఈ ప్రశాంతస్థితి ఆవశ్యకం. ఆ గ్రహణశక్తి ఎంత సహజమైనదిగా నుండాలంటే కవిత్వానికి, సంగీతానికి వ్యక్తి ఎంత సహజంగా స్పందిస్తాడో అంత సహజమైనదిగా నుండాలి. నీవు నీ కవితావ్యాసంగం ఆపేయమని నేను కోరకుండా వుండటానికి కారణం కూడా అదే — అది సన్నాహ ప్రక్రియకు దోహదపడుతుంది కాని ఆటంకపరచదు. అందుకు కారణం అది గ్రహణశక్తిని వృద్ధిపరచడం కోసం సరియైన స్థితిని కల్పించడానికి, అంతరంగంలో నున్న భక్తిప్రపత్తులను వెలికి తీయ

డానికి ఒక సాధనగా ఉపకరిస్తుంది. శక్తినంతా జపతపాదుల అనుష్ఠానంలో గడపటం అధిక శ్రమతో కూడిన పని. ధ్యాన మననాదులను ఫలప్రదంగా అనుష్టించుటకు అలవాటు పడినవారు సైతం వాటిని సడలనీయకుండా కొనసాగించటానికి కష్ట పడతారు. పై నుండి అనుభవ తరంగాలు నిరాటంకంగా ప్రవహిస్తుండే సమయాల్లో తప్ప వారికి కూడా అది సులభతరం కాదు.

SABCL 23:745

శ్రీఅరవిందులు

గాయత్రీ మంత్రజపము

గాయత్రీమంత్రశక్తి అతి పవిత్రమైన మహాసత్యము యొక్క దివ్య చైతన్యకాంతి. గాయత్రి ఒక దివ్యజ్ఞాన మంత్రము.

*

గాయత్రి మహాసత్యము యొక్క దివ్యకాంతిని అస్తిత్వపు స్తరాలన్నింటిలోకి కొని తెచ్చే మంత్రము.

*

నీవు ప్రస్తుతం అనుసరిస్తున్న అనుష్ఠాన పద్ధతులను గాని లేక గాయత్రిమంత్ర జపాన్ని గాని మానివేయాల్సిన అవసరం లేదు. హృదయంలో ఏకాగ్రం చేయడం ఒక విధానం, మస్తిష్కంలో (తలపై భాగంలో) ఏకాగ్రం చేయడం మరొక విధానం. ఈ రెండున్నూ ఈ యోగంలో చేర్చబడ్డాయి. ఎవరికి ఏ విధానం సహజమైనది, సులభతరమైనది అని అనిపిస్తుందో వారు దానిని పాటించవచ్చు. హృదయమందు ఏకాగ్రం చేయటంలో ధ్యేయం, అచ్చట నున్న కేంద్రాన్ని (హృదయకమలం) దివ్యమాత సమక్షము యొక్క అనుభూతి హృదయంలో పొందటమే కాక దైవంలో భాగమైన అంతరాత్మ లేక చైత్యపురుష సత్తను గురించిన అవగాహన పెంచుకోవడం. మస్తిష్కంలో ఏకాగ్రం చేయటంలో ధ్యేయం దివ్య చైతన్యస్థాయికి ఎదిగి శ్రీమాత దివ్యకాంతిని లేక ఆమె దివ్యశక్తిని అన్ని నాడీకేంద్రాలలోకి కొనితేవడం.

SABCL 23:747

శ్రీఅరవిందులు

ప్రణవాక్షర జపానికి[1] తనదైన ప్రత్యేకశక్తి ఒకటి ఉన్నదనే భావన వుంది. అయిన ప్పటికీ, దాని అర్థం పై ఏకాగ్రం చేస్తే తప్ప ఆ శక్తి పూర్తిగా పనిచేయదు. కాని నాకున్న అనుభవమేమిటనగా ఈ విషయాల్లో ఒక నిర్దిష్టమైన నిబంధన అంటూ ఏమీ లేదు. ఫలితం చాలా మటుకు సాధకుని చేతనాస్థాయి పైన లేక ఆతని ప్రతిస్పందన తీవ్రత పైన ఆధారపడి ఉంటుంది. కొందరి పట్ల దాని ప్రభావమే ఉండదు, కాని కొందరి విషయంలో ఏకాగ్రం చేయకపోయినా శీఘ్రమైన, శక్తివంత మైన ప్రభావం చూపుతుంది. మిగతావారి విషయంలో ఎలాంటి ప్రభావం కలగా లన్నా ఏకాగ్రం చేయటం అవసరం.

SABCL 23:748

నేను నామోచ్చరణను శ్వాసను తీసుకోవడంతో జతపరచటాన్ని ప్రోత్సహించ లేదు, ఎందుకనగా, అది ప్రాణాయామం చేసినట్లుగా నుంటుంది. ప్రాణాయామం చాలా శక్తివంతమైనది, కాని అనాలోచితంగా ఆచరించినట్లయితే అది ప్రతిబం ధకా లేర్పడటానికి దారి తీయవచ్చు, అంతేగాక కొన్ని జటిలమైన సందర్భాల్లో శారీరక అస్వస్థత కూడా కలిగించవచ్చు.

SABCL 23:747

శ్రీకృష్ణ నామ జపము

ప్రశ్న: శ్రీకృష్ణుని అస్తిత్వం ఏదైతే మన ప్రభువైన శ్రీఅరవిందులు మరియు వారి పరాశక్తి అయిన శ్రీమాత రూపం ధరించిందో, ఆ శ్రీకృష్ణ నామాన్ని పునశ్చరణ చేయటంలో హాని ఏమీ లేదని నేననుకుంటాను.

సమా: అందులో హాని లేదు; అది ఈ యోగంతో పొసగనిది కాదు, విరుద్ధమైనది కూడా కాదు.

CWSA 35: 827

---

1 ప్రణావాక్షర జపమనగా ఆధ్యాత్మిక అక్షరమైన 'ఓం' జపించడం.

జపానుష్ఠాన శక్తి

మంత్రజపం ఊర్ధ్వస్తరాల నుండి వచ్చే శక్తికి మన చేతనను ఉన్మీలనం చేస్తుంది. ఒక మంత్రం భౌతికచేతనను మార్పు చెందిస్తుందని నేను నమ్మను. అది నిజంగా, సమర్థవంతమైనదైతే, అది చేసేది ఏమిటనగా చేతనను తెరచి, దాని లోకి, ఆ మంత్రం ఏ శక్తి కైతే సంకేతంగా ఉన్నదో, ఆ శక్తిని కొనితెస్తుంది.

*

సక్రమంగా అనుష్ఠించినట్లయితే, మంత్రజపం పైనుంచి ప్రసరించే ప్రకాశం, జ్ఞానం మొదలగువాటికి తెరుచుకోవడానికి ఒక సాధన అవుతుంది. ఆ కార్యం నెరవేరిన వెంటనే సాధన కూడా ముగిసిపోతుంది.

*

నీవు ఆ దాడిని తప్పించుకున్నావని, అందుకు జపానుష్ఠానము నీకు తోడ్పడింద నేది చాలా మంచి వార్త. దీనితో పాటు గత అనుభవం కూడా జోడించినప్పుడు తెలియవచ్చేదేమిటంటే జపానికి విచారము, నిష్ప్రయోజకత్వంతో గతంలో నున్న అనుబంధాన్ని అధిగమించగలిగితే, జపం దాని సహజ ధర్మ మైన సరియైన చైతన్య వికసనం గావించగలదు, ఎందుకనగా జపానుష్ఠానం చేయడంలో ఉద్దేశం అదే గనుక. మొదట అది చైతన్య ప్రకంపనలలో మార్పును కలిగించి, దానికి మెరుగైన స్థితిని, మెరుగైన ప్రతిస్పందనలను కలిగేటట్లు చేసి, తదుపరి అను ష్ఠానదేవత యొక్క బలాన్ని లేక సాన్నిధ్యశక్తిని సమకూరుస్తుంది. గతంలో చాలా సార్లు జపానుష్ఠానంతో నీవు నీ పాత ప్రేరణలను విసర్జించి, శాంతిని తిరిగి పొందగలిగానని, చేతనను సక్రమ మార్గంలో పెట్టగలిగానని వ్రాసావు. ఇప్పుడు అది నీవు దుఃఖానికి, నిర్వేదానికి లోను కాకుండా కాపాడింది. ఈ చివరి దురదృష్ట కర పరిస్థితులు కూడా పాత ప్రేరణల లాగే సడలిపోయి నీ ప్రకృతి అంతలో నిశ్చలమైన ప్రశాంతత నెలకొనుట ఆరంభమవుతుందని ఆశిద్దాం.

CWSA 35:827-29

శ్రీఅరవిందులు

యాంత్రికమైన జపానుష్ఠానం సైతం అవచేతనపై ప్రభావం చూపుతుంది

అయితే, పరిపూర్ణమైన సిద్ధిని కోరే మనలాంటివారికి ఈ మంత్రాలు, ఈ నిత్య జపానుష్ఠానాలు నిజంగా ఉపకరిస్తాయా లేక అవి కూడా మనలను అచేతనలో బందీలను చేస్తాయా?

ఈ మంత్రపారాయణ, జపానుష్ఠానం మనకు క్రమశిక్షణ నిస్తుంది. ఆలోచనా విధానాన్ని గాడిలో పెట్టే దానికన్నా స్వభావాన్ని అంతర్గతంగా క్రమబద్ధం చేస్తుంది.

అది ఇంచుమించు ఒక భౌతికమైన శిక్షణ.అంతకు మించి జపం అవచేతన పైనా, అసత్తుపైనా, పదార్థంపైనా, శరీరకణాలపైనా వ్యవస్థీకృత ప్రభావాన్ని చూపుతుంది. అందుకు సమయం తీసుకున్నా, పట్టు సడలకుండా ప్రయత్నిం చడం మూలన, కాలక్రమేణా ప్రభావం చూపుతుంది. ఉదాహరణకు, పియానోపై నిత్యాభ్యాసం కాలానుగుణంగా నైపుణ్యం పెంచినట్టు. నీవు యాంత్రికంగా పున శ్చరణ చేస్తుంటావు. ఎట్టకేలకు చివరికి నీ చేతులు చైతన్యంతో ఉత్తేజితమవు తాయి — శరీరమంతా చైతన్యంతో నిండిపోతుంది.

Conversations with a disciple: Sept 20, 1960

శ్రీఅరవిందుల గాయత్రి

(తత్ సవితుర్ వరం రూపం జ్యోతిః పరస్య ధీమహి, యన్నః సత్యేన దీపయేత్)

అత్యంత శుభప్రదమైన (అత్యుత్తమమైన) సావిత్రి రూపంపై, మనలను సత్యప్రకాశంతో వికసింపచేసే ఆ పరాత్పరుని తేజస్సుపై ధ్యానం చేద్దాము.

ఇది శ్రీఅరవిందుల 'గాయత్రి' — సాంప్రదాయబద్ధమైన ఋగ్వేద ప్రవచిత గాయత్రిని తన నూతన అతిమానస పూర్ణయోగ సిద్ధి కోసం లేక దివ్యసత్యచేతన సార్థకత కోసం శ్రీఅరవిందులచే సవరించబడినది.

White Roses: 232

శ్రీమాత

అనువాదం అందుగులపాటి కైలాసపతి

పూర్ణయోగంలో నియమబద్ధమైన పద్ధతులంటూ ఉండవు

ఈ యోగసాధన ఏ రకమైన మానసిక బోధన ద్వారా కాని, సాధనలోని ధ్యానరీతుల ద్వారా కాని, లేదా మంత్రం లేదా మరే ఇతర పద్ధతుల ద్వారా కాని కొనసాగదు. ఇది ఆకాంక్షతో అంతర్ముఖము లేక ఊర్ధ్వముఖమైన స్వీయ-ఏకాగ్రతతో, ఓ ప్రభావానికి ఉన్మీలన మవడంతో, అనగా మన పైన ఉన్న దివ్యశక్తికి దాని కార్యాచరణకి తెరుచుకొనటంతో, హృదయంలో దివ్య ఉని కికి తెరుచుకుని ఉండడంతో, ఈ విషయా లన్నిటికి విరుద్ధమైన వాటిని త్యజించ టంతో ప్రారంభమవుతుంది. విశ్వాసం, ఆకాంక్ష మరియు సమర్పణ — వీటి వల్ల మాత్రమే మనంతట మనం ఈ సాధనకు తెరుచుకోగలం.

SABCL 23:505

పూర్ణయోగంలో నిర్దిష్టమైన మంత్రం ఉండదు

ఈ యోగంలో నిర్దిష్టమైన మంత్రం ఉండదు. మంత్రాలపై ఊనిక ఉండదు. అయితే సాధకులు వారి కేదైనా మంత్రం సహాయపడుతుందని అనుకుంటే, అది వారికి సహాయపడినంత కాలం వారు ఆ మంత్రాన్ని ఉపయోగించుకోవచ్చు. ఇక్కడ తప్పనిసరిగా ఉండవలసిన ఊనిక చైతన్యంలో ఒక ఆకాంక్ష పైనా, మనస్సు, హృదయం, సంకల్పం సమస్త అస్తిత్వం పైనా ఏకాగ్రత వహించటం. 'ఓం' మంత్రాన్ని సరైన పంథాలో ఉపయోగించినపుడు (యాంత్రికంగా కాకుండా), ఊర్ధ్వముఖంగాను, బహిర్ముఖంగాను విశ్వచైతన్యానికి తెరచుకోడా నికి, అవరోహణకు కూడా చాలా సహాయపడుతుంది.

SABCL 23:745

శ్రీమాత నామం ఒక మంత్రం

ఒక నిబంధనగా ఈ సాధనలో ఉపయోగించే మంత్రం — శ్రీమాత పేరు లేదా నా పేరు శ్రీమాత పేరు కలిపి మాత్రమే. హృదయంలో ఏకాగ్రత, శిర స్సులో ఏకాగ్రత రెండున్ను ఉపయోగించవచ్చు — దేని ఫలితం దానిదే.

మొదటిది చైత్యపురుషను ఉన్మీలనం చేసి భక్తిని, శ్రీమాతపై ప్రేమను, ఐక్యతలను కలిగిస్తుంది, హృదయంలో ఆమె ఉనికిని, స్వభావంలో ఆమె శక్తిని స్థిరపరుస్తుంది. మరొకటి మనసుని ఆత్మసాక్షాత్కారానికి, ఉన్నత మానస చైతన్యానికి, దైహికమైన దానిని త్యజించి ఉన్నత చేతనాస్థాయికి ఎదగటానికి, శరీరంలో ఉన్నత చైతన్య అవరోహణకి ఉన్మీలనం చేస్తుంది.

SABCL 23:746

పూర్ణయోగంలో ఏ మంత్రము ఇవ్వబడ లేదు

మేము సాధారణఁగా ఏ మంత్రము ఇవ్వము. ధ్యానంలో దేన్నైనా పునశ్చరణ చేసేవారు శ్రీమాత నామాన్ని పిలుస్తారు.

27 June 1936

శ్రీమాత నామం తప్ప మరే మంత్రం లేదు

భారతదేశంలో గురువు శిష్యుడిగా ఎవరినైనా అంగీకరించగానే అతడికి మంత్రదీక్ష ఇచ్చి దాన్ని జపించమంటారు. మాకు శ్రీమాత నామం తప్ప మరే మంత్రం లేదు. కాని మేం సాధారణంగా పనులు కేటాయిస్తాం. వారిని ఆకాంక్షించమని, తిరస్కరించమని శ్రీమాతకు తెరుచుకుని ఉండమని చెప్తాం.

CWSA 32:139

ఇక్కడకు వచ్చి మంత్రదీక్ష తీసుకోడం అవసరం అన్న నీ స్నేహితుని అభిప్రాయం పూర్తిగా పొరపాటు. ఈ యోగంలో ఏ మంత్రం ఇవ్వడం జరగదు. అంతరంగంలో శ్రీమాత చైతన్యానికి తెరుచుకుని ఉండడమే ఈ యోగంలో ప్రారంభదీక్ష. అది ఆకాంక్ష వల్ల, మనోప్రాణికాల్లో అస్థిరత, అస్థిమితాలను తొలగించుకోవడంవల్ల సాధ్యమౌతుంది. ఇక్కడకు రావడం దాన్ని పొందే మార్గం కాదు. అనేకలు ఇక్కడకు వస్తారు కాని ఏం పొందలేరు లేదా కష్టాలను పెంచుకొని యోగమార్గానికి దూరమౌతారు. ఇంకా సిద్ధం కాకపోయినా, సిద్ధపడినట్టు అనిపించకపోయినా ఇక్కడికి రాక నిరుపయోగం. గాఢమైన కోరిక ఒక్కటే తయారుగా

ఉన్నారని చెప్పడానికి రుజువు కాదు. అంతరంగంలో సిద్ధపడినపుడు ఇక్కడికి రావడం ఇబ్బంది ఉండదు.

CWSA 32:333

శ్రీమాతను ఆవాహన చేసి ఆమెపై ధ్యానించు

నీ ఉత్తరాని కిచ్చిన సమాధానంలో శ్రీఅరవిందులు, నీవు నీ హృదయంలో శ్రీమాతపై ధ్యానం చేస్తూ, ఆమెను ఆవాహన చేయమని చెప్పారు — ఆమెను జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ, నీ జీవితాన్నంతటినీ ఆమెకు సమర్పించాలి, ఆలోచనలు, ఆచరణలతో సహా. నీ కిష్టమైతే ఆమె నామాన్ని నీవు జపించవచ్చు. ఇష్టపడితే నీ అస్తిత్వాన్ని శుద్ధపరచమని, నీ స్వభావాన్ని మార్చమని ఆమెను ప్రార్థించవచ్చు.

లేదా ముందుగా పైనుంచి, ఆమె శాంతి, నిశ్చలతలను క్రిందికి రమ్మని పిలుస్తూ ధ్యానం చేయవచ్చు. ఆ తరువాత ఆమె శక్తిని, ప్రకాశాన్ని, ఆనందాన్ని, క్రిందికి ప్రసరించమని ధ్యానం చేయవచ్చు. అది ఎల్లప్పుడు శిరస్సుకు పైగా ఉంటుంది — కాని మానవమనసుకు అందని అతిమానసశక్తి — ఆకాంక్షచేత, ఏకాగ్రత వలన మానవ మనసుకు దాని ఎరుక కలుగుతుంది, అప్పుడు ఈ ఆధారం దానికి తెరుచుకుంటుంది, ఆ విధంగా అది క్రిందికి అవరోహణ చేసి మనో ప్రాణ శరీరాలలోకి ప్రవేశిస్తుంది.

CWSA 32:155

శ్రీఅరవిందులు

శరీరసాధనకి మంత్రం ఆవశ్యకత ఉంది

ఈ శరీరసాధనకి మంత్రం అవసరమని నేను గ్రహించాను. శ్రీఅరవిందులు ఏ మంత్రం ఇవ్వలేదు. బాహ్యమైన ఏ పద్ధతులపై ఆధారపడకుండా సాధకులు వారి సాధనని వారు స్వయంగా చేసుకోవాలని వారు చెప్పారు. ఇప్పుడు మన మున్న స్థాయికి వారు చేరి ఉంటే, పూర్తిగా మానసికమైన పద్ధతి సరిపోదని, జపం అవసరమని, అందుకు కారణం శరీరం మీద సూటిగా పనిచేయగలిగినది ఒక జపం మాత్రమేనని గ్రహించి ఉండేవారు. నేనే అందువల్ల ఒంటరిగా ఒక

పద్ధతి కనిపెట్టవలసి వచ్చింది. నేనే స్వయంగా నా మంత్రాన్ని కనుగొన్నాను. అయితే ఇప్పు డంతా తయారుగా ఉంది కాబట్టి, పదేళ్ళలో చేయవలసిన పనిని కొద్ది మాసాలలో చేయగలిగాను. ఇందులో ఉన్న కష్టం అదే, దీనికి సమయం కావాలి....

నేను నా మంత్రం ఎల్లవేళలా జపిస్తూ ఉంటాను — నా మెలుకువలోను, నిద్రలోను సైతం. నేను నా నిత్యకృత్యా లాచరిస్తున్నపుడు, అంటే దుస్తులు ధరించేటప్పుడు, నేను ఆహారం తీసుకునే సమయంలో, నేను పని చేసేటప్పుడు, నేను ఇతరులతో సంభాషిస్తున్నప్పుడు... అది నాతోనే ఉంటుంది, నా వెనక, నేపథ్యంలో సదా, ఎల్లప్పుడు ఆ మంత్రం నాలోనే ఉంటుంది.

నిజానికి మంత్రం కలిగి ఉన్నవారికి, లేనివారికి మధ్య భేదం వెంటనే చూడ వచ్చు. మంత్రం లేనివారికి ధ్యానం, ఏకాగ్రతల యందు గాఢమైన అలవా టున్నా, వారి చుట్టూ ఒక అస్పష్ట, అనిర్వచిత వాతావరణం, కలవరం ఉంటాయి. అదే జపం అభ్యసించేవారికి దాని వలన ఓ కచ్చితమైన లక్షణం, స్థిరత్వం సమ కూరుతుంది. అది ఓ రక్షణ కవచ మవుతుంది, వారిలో ఓ చురుకుదనాన్ని కలిగి స్తుంది.

శిష్యునితో సంభాషణలు: మే 19, 1959

కొన్ని మంత్రాలతో శ్రీమాత అనుభవాలు

నా దగ్గర మంత్రాల గిడ్డంగి వున్నది. అవన్నీ నాకు సహజంగా వచ్చినవే, బుద్ధిలోంచి పుట్టినవి కావు. అవి సహజంగానే నా లోంచి వెలువడ్డాయి, వేదం ఉద్భవించిన చందంగా....

అది ఎప్పుడు ప్రారంభమైందో నాకు తెలీదు — చాలా కాలం క్రితం, నే నిక్కడికి రావడానికి పూర్వం, కొన్ని ఇక్కడికి వచ్చాక వచ్చినవి కూడా ఉన్నాయి. నా విషయంలో నా కొచ్చిన మంత్రాలన్నీ సంక్షిప్తమైనవి, ఉదాహరణకి, శ్రీఅర విందులు భౌతికంగా ఇక్కడ ఉన్నప్పుడు — ఏ క్షణంలోనైనా, ఏ కష్టంలోనైనా, మరి దేనికైనా ఎల్లప్పుడూ ఈ విధంగా వచ్చేది: “ప్రభూ” అన్న నామం సర్వ సాధారణంగా, అనాలోచితంగా — “ప్రభూ!” అని. తక్షణం ఒక సంబంధం ఏర్పడేది.

పాండిచ్చేరికి రాకపూర్వం నా దగ్గర ఒక ఫ్రెంచి మంత్రం ఉండేది. అది 'దయామూర్తీ, దివ్య కారుణ్యామూర్తీ' అన్నది. దాని అర్థం సాధారణంగా బోధ పడదు — అది మొత్తం ఒక కార్యక్రమం, ఓ సార్వత్రిక కార్యక్రమం. శతాబ్ది ప్రారంభం నుండి ఈ మంత్రాన్ని పునశ్చరణ చేస్తున్నాను. అది ఆరోహణా మంత్రం, ఆత్మసాక్షాత్కార మంత్రం. ఇప్పుడది అదే విధంగా రావటం లేదు. అది ఒక స్మృతిగా వస్తుంటుంది. కాని అది ఉద్దేశ్యపూరకంగా వచ్చేది, చూసావూ. ఎందుకంటే నే నెల్లప్పుడు 'దివ్యకారుణ్యామూర్తి, దయామూర్తి' అనే చెప్పేదాన్ని, కారణం, నేను అప్పటికే అంతటా, అన్నిటా ఉన్నది దైవమని అర్థం చేసు కున్నాను. ఇది దైవమని, ఇది దైవం కాదని భేదభావాన్ని మనకి మనమే ఏర్పర చుకున్నాం.

నే నెల్లప్పుడు ఆ సంస్కృత మంత్రాన్ని శ్రవణం చేస్తాను:

"ఓం నమో భగవతే".

ఆ మంత్రం నా చుట్టు ఎల్లవేళలా ప్రకంపిస్తుంటుంది. నా ప్రతి కణంలోను నిండి ఊర్ధ్వముఖంగా అధిరోహింప జేస్తుంది. అలాగే నారదుని మంత్రం కూడా: నారాయణ, నారాయణ... (అది నిజానికి ఒక ఆజ్ఞ, దాని అర్థం. ఇప్పుడు నీవు నేను కోరినట్టు చేయాలి), కాని అది హృదయజనితం కాదు....

శిష్యునితో సంభాషణలు: సెప్టెంబరు 16, 1958

ఓం నమో భగవతే

ప్రస్తుతానికి నా అన్ని సూత్రాలు లేదా మంత్రాలను మించి అత్యంత సూటిగా ఈ శరీరంపై పని చేసేది, అన్ని కణాలను ముట్టడించి సత్వర ప్రకంపనలు గావించేది ఈ సంస్కృత మంత్రం 'ఓం నమో భగవతే' అన్నది.

నేను ఏకాగ్రతలో ధ్యానంలో కూర్చున్న వెంటనే, ప్రశాంతమైన ఒక్క క్షణం లభించగానే, ఈ మంత్రంతో మొదలవుతుంది. అప్పుడు నా శరీరం దానికి ప్రతిస్పందిస్తుంది., నా శరీరజీవకణాలు స్పందిస్తాయి, ప్రకంపించడం ప్రారంభిస్తాయి.

అది ఇక్కడ నుండి పైకి లేచింది (శ్రీమాత నాభిపద్మం సూచిస్తారు) ఈ విధంగా: "ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే". అది

అసాధ్యంగా నుండింది. ఆ ధ్యానంలో ఉన్న పావుగంటలోనూ అంతా దివ్యప్రకాశంతో నిండిపోయింది! తీవ్రస్థాయిలో అది స్వర్ణచ్ఛాయ లీనే కంచులా ఉండింది. (కంఠం స్థాయిలో ఇంచుమించు ఎర్రగా నుండింది.) మరింత ఉన్నతస్థాయిలో అది క్షీరస్ఫటికమణి లాంటి ధవళ ప్రకాశంతో ఉండింది: "ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే, ఓం నమో భగవతే". ఇంతకు ముందు రోజు, (నేను మేడ మీది స్నానాల గదిలో ఉన్నాను) అది ఒక్కసారి నా శరీరమంతా వ్యాపించింది. ఆ శక్తి ప్రకంపనాలు నన్ను చుట్టాయి. అది అదే విధంగా పైకి అధిరోహించింది, జీవకణాలన్నీ మహత్తరశక్తితో కంపించాయి! నేను అంతా ఆపివేసాను, అన్ని కదలికలను ఆపాను. దానిని పెరగనిచ్చాను. ఆ ప్రకంపనలు విపరీతంగా వ్యాప్తి చెందాయి, మరింత విస్తృతి చెందాయి, పెరుగుతున్న ధ్వనికి అనుగుణంగా ఓ ప్రగాఢ ఆకాంక్ష శరీరంలోని కణాలన్నింటా నిండింది... మొత్తం శరీరమంతా పొంగినట్లుగా — అది ముంచెత్తినట్లుగా వుండింది. అంతా పగిలిపోతుందేమో అనుకున్నాను.

సర్వసంగ పరిత్యాగులైనవారు సంపూర్ణంగా అదే అనుభవంలో జీవిస్తారని అర్థమయింది.

దానికి ఎంతటి పరివర్తనాశక్తి ఉంది! అది అలాగే కొనసాగితే, ఏదో ఒకటి సంభవిస్తుందనిపించింది... అంటే శరీర జీవకణాల సంతులనంలో మార్పు లాంటిది జరగవచ్చని భావించాను.

ఓ శిష్యురాలితో సంభాషణలు: సెప్టెంబరు 16, 1958

సావిత్రి — రూపాంతరీకరణ మంత్రం

అప్పుడు సావిత్రి ఒక దివ్యజ్ఞానోదయమని చెప్పవచ్చు, అది ఒక ధ్యానం, అనంతమైన, శాశ్వతమైన, దైవానికై చేసే అన్వేషణ. ఈ శాశ్వతత్వం పై ఆకాంక్షతో పఠించినట్లయితే, ఆ పఠనమే ఆ శాశ్వతత్వానికి మార్గదర్శిగా ఉపకరిస్తుంది. సావిత్రి పఠనం నిజంగా దైవాన్ని సాక్షాత్కరింప చేసుకోడం. యోగంలోని ప్రతి అడుగు ఇక్కడ వ్రాయబడింది, ఇతర యోగ రహస్యాలతో సహా! నిజాయితీతో, చిత్తశుద్ధితో ప్రతి పంక్తిలో వెల్లడైన విషయాన్ని అర్థం చేసుకొన్నప్పుడు, తప్పక వారు చివరికి అతిమానసయోగం యొక్క రూపాంతరీకరణ స్థాయిని చేరగలరు.

అది నిజంగా ఒక పొరపాటుపడని అపూర్వమైన మార్గదర్శి, అది నిన్నెన్నడు వదలదు. ఈ మార్గాన్ననుసరించేవారికి, వారి సహాయం ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది. సావిత్రిలోని ప్రతి పంక్తి ఒక మంత్రం వంటిది; అది ఇప్పటిదాకా మానవుని జ్ఞాన సముపార్జనను అధిగమించినది. నేను మళ్ళీ చెప్తున్నాను, ఇందులోని పదాల అభివ్యక్తి, వాటి కూర్పు ఏ విధంగా ఉందంటే, వాటి లయబద్ధ ధ్వనితరంగాల ఛందోబద్ధత నిన్ను నాదమూలానికి కొనిపోతుంది.... అదే 'ఓం'.

(శ్రీమాత చెప్పగా, మోనాసర్కార్ చే వ్రాయబడింది: కాంతిసందేశాలు)

'ఓం నమో భగవతే

నాకు సంబంధించి ఈ మూడు మాటల యొక్క అర్థం:

ఓం — నేను పరాత్పరుని ప్రార్థిస్తున్నాను

నమో — నేను దైవానికి నమస్కరిస్తున్నాను.

భగవతే — నన్ను దైవంగా తీర్చిదిద్దు.

ఈ మంత్రానికి అంతటిని ప్రశాంతపరచగల శక్తి ఉందని నేను భావిస్తాను.

CWM 12:446-47

శ్రీఅరవిందులు మరియు శ్రీమాత నామం యొక్క శక్తి

ఎవరైనా శ్రీఅరవిందులను నమ్మికగా పిలిచినట్లయితే, హృదయంలోంచి (శ్రీమాత హృదయాన్ని సూచిస్తారు) వారు బదులిస్తారు. వారి నామం ద్వారా, వారి చైతన్యంతో వారి హృదయం ప్రతిస్పందిస్తుంది. వారి ముద్ర అక్కడ ఉంది కాబట్టి (సూచన), అది వారి నామంతో ప్రతిధ్వనిస్తుంది. హృదయం లోతుల్లో ఉన్నది వారే, అస్తిత్వమంతా వారి వలననే జీవిస్తోంది, వారి వలననే స్పందిస్తూంది. ఈ మొత్తం విశ్వమంతా వారి వలననే ప్రతిస్పందిస్తున్నది. వారు స్వర్వవ్యాప్తమై ఉన్నారు, అంతటా వారి ఉనికి ప్రతిస్పందిస్తున్నది, అంతటా వారి ఉనికి సచేతనమై ఉన్నది.

వారి నామోచ్చరణలోని ఆనందం అంతటా చొచ్చుకొని, సర్వాన్ని పవిత్రీకరిస్తుంది., శాశ్వతమైన యదార్థమైన, మహనీయమైన ఆ దివ్యానంద పారవశ్యంలో ఖంగుమని అంతటా ప్రతిధ్వనిస్తుంది. వారిని సాక్షాత్కరింప చేసుకోవడమంటే

శాశ్వతానందాన్ని కనుగొనడమే. ఈ సృష్టికే వారి నామం ఒక అర్థాన్ని కలుగ జేస్తుంది.

ఈ విశ్వంలోని ప్రతి ఒక్కదానిలో స్వతఃసిద్ధంగా దాగి ఉన్న దైవాన్ని తిరిగి కనుక్కోవడం, ఆతనిని గుర్తించడం అనేది నిరంతరంగా కొనసాగే క్రీడ. ఆతని అనుభూతిని పొందటమనగా సంపూర్ణమైన పరమ పవిత్రతలోని స్థిరమైన దివ్యప్రశాంతిని అనుభవించడం. ఆతని సాక్షాత్కారం పొందటమనగా శాశ్వత దివ్యానందాన్ని పొందగలగటం. ఆతనికై పిలుపు అనగా అనంతత్వ ద్వారాలను తెరవడం. ఇదే శ్రీఅరవిందుల నామం వెనుక నున్న శక్తి.

...అవును, నా బిడ్డా, నన్ను, శ్రీఅరవిందులను ఎవరైతే గుర్తిస్తారో — నిజానికి, అది ఒకే చర్య, ఒకే గుర్తింపు, వారికి అన్ని అడ్డంకులు, అన్ని కష్టాలు, అన్ని బంధనాలు, సత్యపథం వైపు నడిచే మార్గమధ్యంలో అవరోధాలన్నీ తుడిచిపెట్టుకపోతాయి, శాశ్వతంగా తొలగించబడతాయి — ఈ జీవితంలోనే కాక మరణా నంతరం, రాబోయే జన్మల్లో కూడా — శాశ్వతంగా

అవును, అలాంటి వారి ప్రభువు సర్వశక్తి సమన్వితుడు
వారు చేయాల్సింది కేవలం పునశ్చరణ:
“మాతా — శ్రీఅరవిందా, మాతా శ్రీఅరవిందా”... (పారవశ్యకతలో)
అది చాలు.

Supreme, p. 82

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

‘ఓమ్’ అను మహాపదము అనశ్వరమైనది. ‘ఓమ్’ అనగా విశ్వమే, ‘ఓమ్’ వివరణ యిదే. భూత భవిష్య వర్తమానములు — జరిగినది, జరుగుచున్నది, జరుగబోవునది అంతా — ‘ఓమ్’. ఆ విధంగానే కాలాతీతమై వున్నదంతా కూడా ‘ఓమ్’ మాత్రమే.

CWSA 18:193

శ్రీఅరవిందులు